

11e JAARGANG N° 29 — 2 OCTOBER 1931

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HET OPPERHOOFD

VAN DEN ROODHUIDENTROEP, WELKE BEHOORT TOT HET WERELDCIRCUS SARRASANI, DAT THANS MET GROOT SUCCES IN DE HOOFDSTAD DES LANDS OPTREEDT.

De voorste rangen — en de man, die ze in bedwang houdt.

Koninklijk Bezoek

Prins Hendrik aan 't Centraal Station om Vrouw en Dochter van den trein te halen.

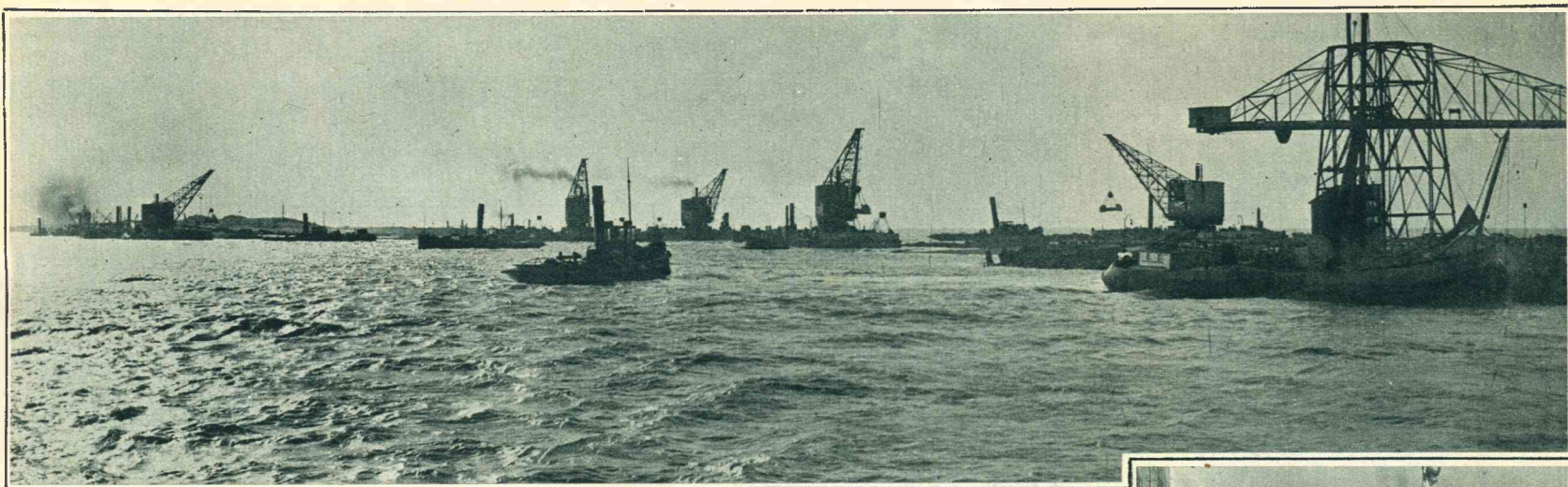

Confereerende militaire en politie-autoriteiten vóór de aankomst der Koninklijke Familie.

Prinses Juliana bracht een onofficieel bezoek aan Artis.

De Koninklijke Familie neemt de hulde der hoofdstedelijke bevolking in ontvangst.

De z.g. „afsluitdijk“ der Zuiderzeeverken, welke Noord-Holland met Friesland verbindt, nadert haar voltooiing. Met man en macht wordt gewerkt om „de blinde geul“, de kleinste der drie nog te dichten openingen (100 M.), te dempen.

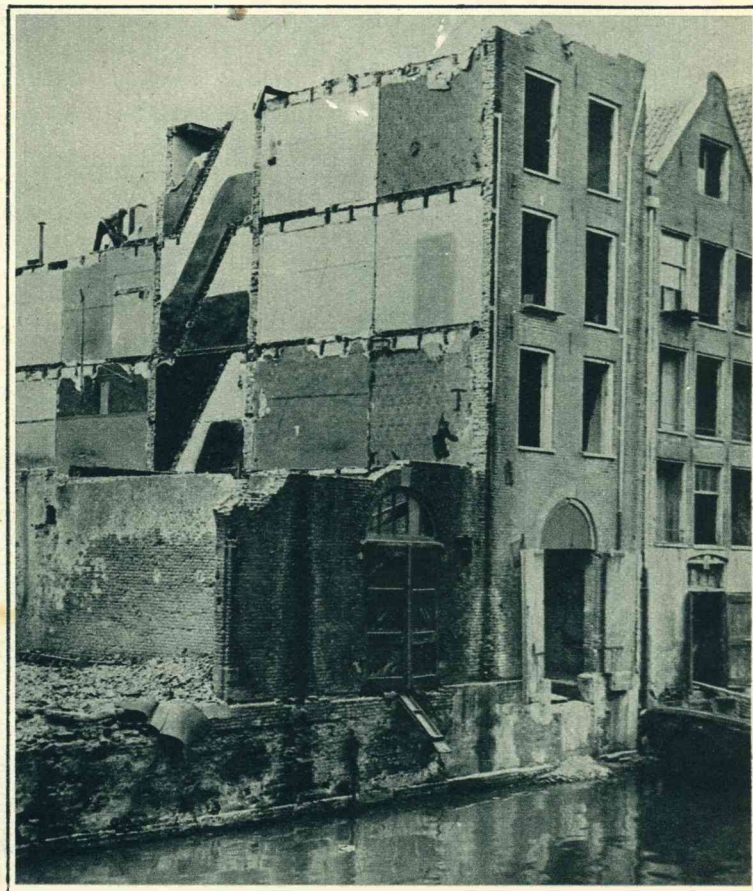

De heer H. Bergkamp, die 35 jaren raadslid en 22 jaren onafgebroken wethouder van Nieuwer-Amstel was, is in een druk bezochte vergadering om zijn groote verdiensten door Mr. Bomans, lid van Ged. Staten, en burgemeester A. Colijn gehuldigd.

Het echtpaar J. Martens-Schulté herdacht 27 October zijn gouden echtvereniging.

In het Stedelijk Museum te Amsterdam wordt op het oogenblik een tentoonstelling van oude en moderne uurwerken gehouden. Een drietal zeventiende-eeuwsche staande klokken.

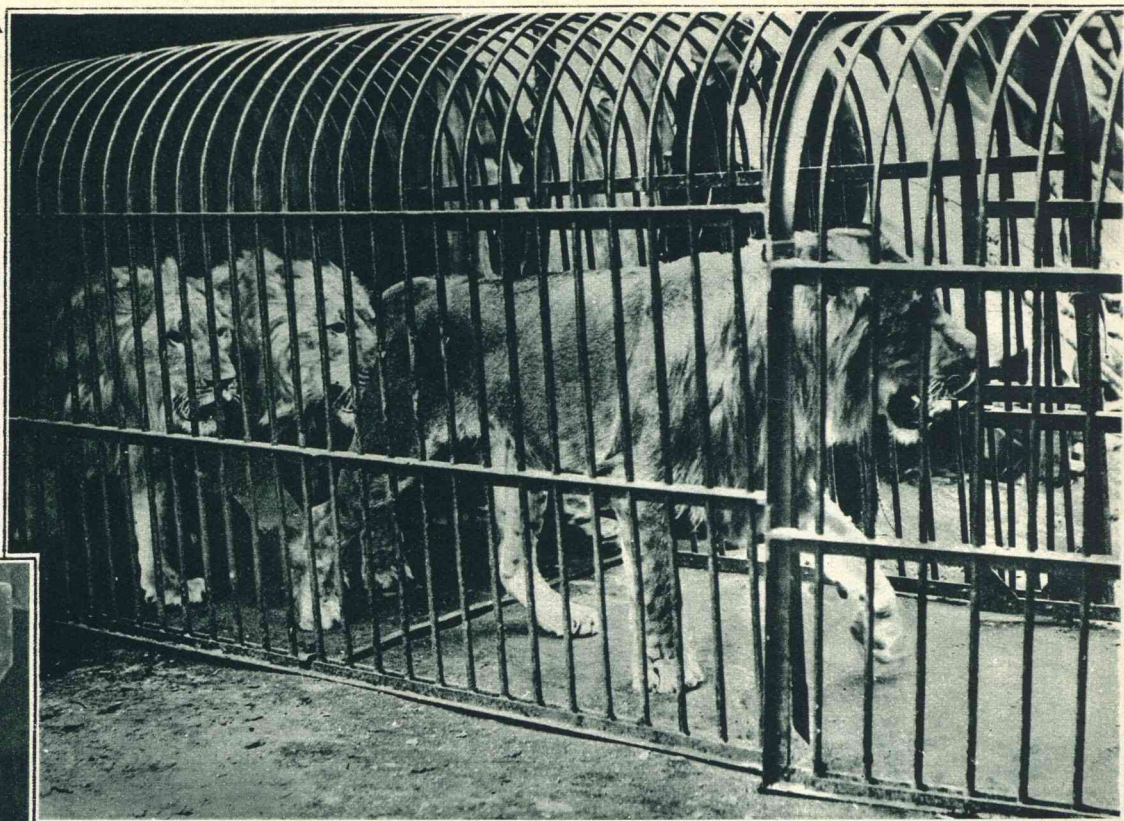
Op het aloude Vilenburg te Amsterdam worden wederom een vijftal huizen van hoogen ouderdom door sloopershanden geveld.

De molkenkrabber, die in de hoofdstad op het Daniel Willinkplein rijst, nadert zijn voltooiing. Tot ver in „Zuid“ is hij zichtbaar.

VAN HIER EN GINDS

De leeuwentroep van Sarrasani ver-
laat de kooien om op te treden.

„De” clown
van 't circus.

ONTSPANNING

Twee gebeurtenissen van belang zijn te memoreeren door allen, die een goede en beschaafde ontspanning na afloop van de dagtaak op prijs stellen. In „Zuid” heeft Sarrasani zijn tentenstad opgeslagen en iederen avond is het er stampvol met bezoekers die de prachtige ver-richtingen en perfecte dressuur in het wereldberoemde circus komen gade slaan. Niet minder „in trek” is op het oogenblik het theater Carré, waar het bekende zangspel „In 't Witte paard” — dat maanden achtereen te Berlijn met geweldig succes „liep” — wordt opge-voerd. De beste variété-artisten pieren er triomfen in.

Een der koene rijdsters.

Chineezen en Japanners, die uitmunten als
voltageurs in hun kostbare feestkleedij.

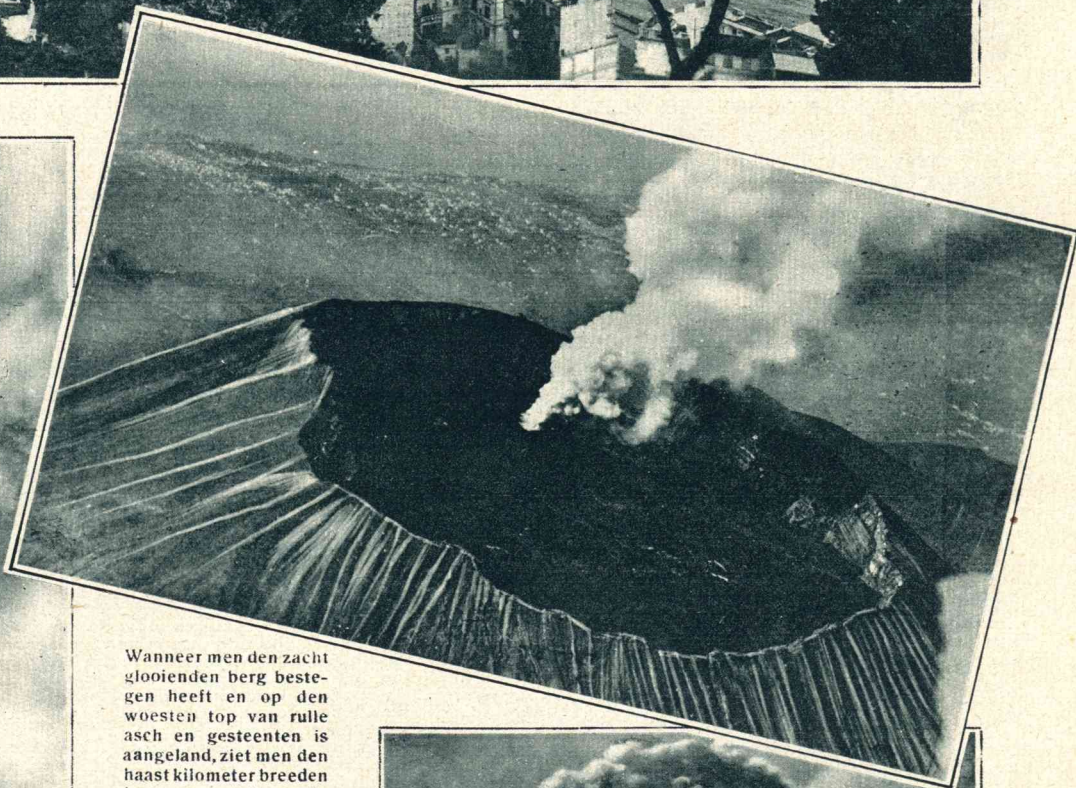
Louis Davids als Beier „In 't Witte Paard”.

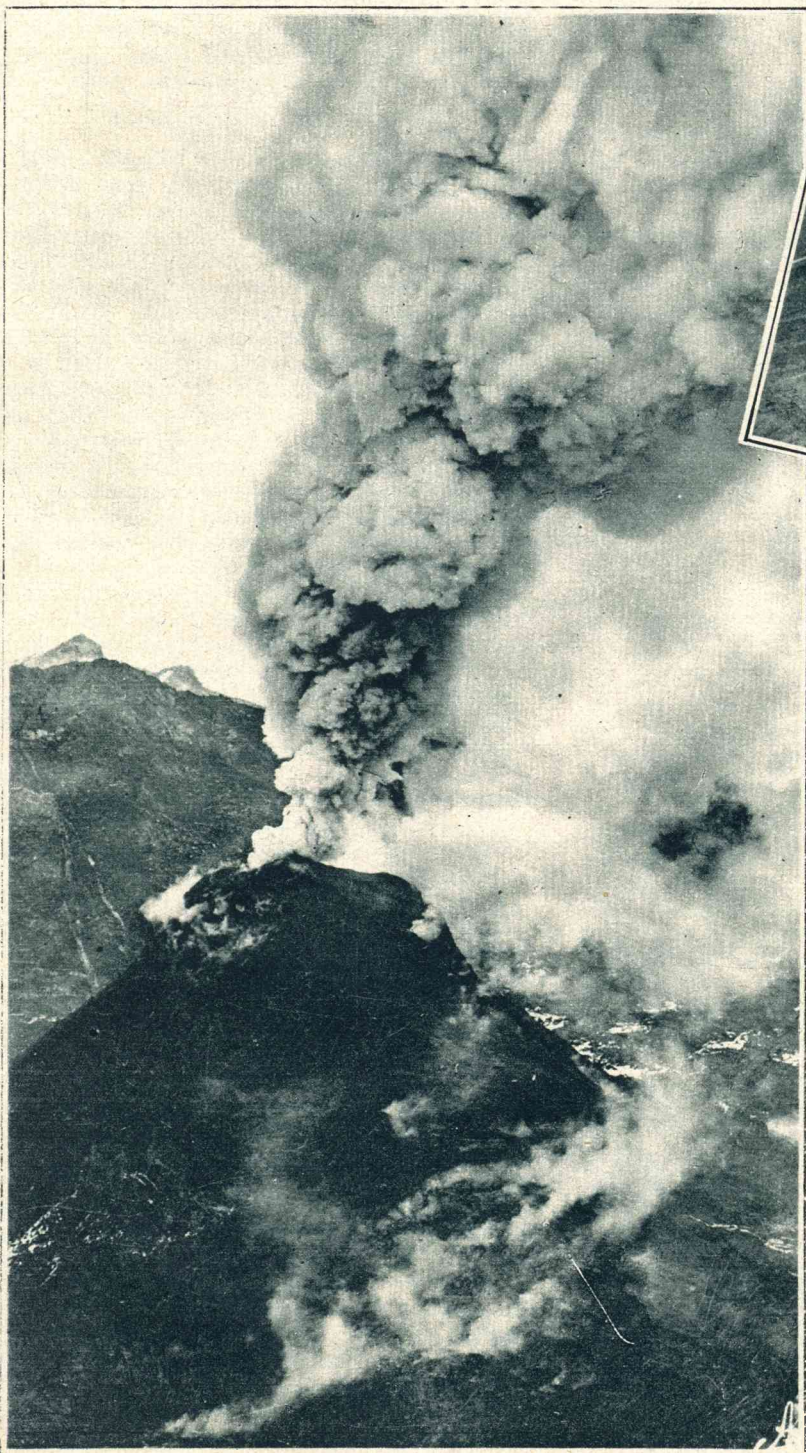
Else Grassau, die met groot
succes de vrouwelijke hoofdrol
in het aardige zangspel vervult.

De Vesuvius

Zoo rustig is het uitzicht van den afgeplatten berg aan de overzijde van Napels' heerlijke golf, dat men nauwelijks gelooven kan, dat deze zich gestadig in groote, witte wolken hullende kegel ook in de laatste halve eeuw nog zoo herhaaldelijk groote rampen bracht over zijn met welige wijngaarden bezette omgeving.

Wanneer men den zacht gloeienden berg bestegen heeft en op den woesten top van rulle asch en gesteenten is aangeland, ziet men den haast kilometer breeden krater voor zich, waarin allerwege uit de spleten tusschen de veelkleurige gesteenten van den heeten bodem de dampen en gassen sissend ontsnappen. In 't midden ongeveer staat 'n kleine asch- en lava-kegel ...

... waaruit de zware wolken van wit of lichtrood gekleurde dampen ontwijken, die men op verren afstand ziet. Op sommige dagen, wanneer de kleine kegel slechts damp en gas uitstoot, kan men met een gids in den krater afdalen. Op andere dagen echter werpt de kegel behalve veel zwaarder gasmassa's ook enorme gloeiende steenen en aschwolken uit, zoodat men niet in den krater kan afdalen of zelfs maar den top van den berg benaderen. Ook in dit geval bemerkt men aan den voet van den vulkaan nog niets bijzonders.

De Vesuvius tijdens een der laatste catastrophale erupties, namelijk die van 1906.

Blauwe en Grijsze Oogen

DOOR

BARONESSE ORCZY

Zoals ik reeds zei, ging Lance voort, „je moet het zelf weten. In elk geval, wat mij betreft... ook als de politie minder prettig te werk zou gaan op Sans Souci, en zelfs als ik de omgeving zou moeten verlaten, beteekent dat voor mij geen twee jaar dwangarbeid in Dartmoor en evenmin den strop — zooals voor dien armen Tom. Het spijt me, Tom, maar als ze je ophangen, moet je daar je vriend Lance Madoc, alias Amos Beyvin, voor bedanken. De rest begrijp je wel, niet waar, beste kerel? Als jij voor dit — hm — voor dit ongeluk gearresteerd wordt, zal ik, zeer tegen mijn zin natuurlijk, verplicht zijn mij terug te trekken als dinger naar de hand van Miss Mazine. Ik kan niet trouwen met de zuster van een moordenaar.”

„Vuile slang — afschuwelijke, ellendige hond...” Lance stak zijn vuist op. Het volgend oogenblik zou Mr. Oskar Horfman op den grond hebben gelegen, geschopt en afgeranseld zijn zooals hij ongetwijfeld verdiende, maar Mr. Horfman bezat een buitengewone zelfbeheersching en behendigheid. Voor Lance tijd had gehad zijn arm uit te slaan, had Mr. Horfman op de electrische schel gedrukt, die vlak achter hem stond.

Lance bezat gelukkig genoeg tegenwoordigheid van geest om zich weer geheel in zijn macht te hebben, vooraleer op de deur werd geklopt en een eerbiedige stem vroeg:

„Heeft u gescheid, mijnheer?”

„Ja,” zei Mr. Horfman kalm, „breng een nieuwen syphon, wil je?”

Toen de bediende weer verdwenen was, hernam hij met zijn gewone spotlachje: „Een aanranding in dit huis zou u geen goed doen, Mr. Beyvin; zoo iets doet werkelijk nooit goed, gelijk ik reeds bij een vroegere gelegenheid opmerkte.

Terwijl Mr. Horfman sprak, onderging Lance's houding een merkbare verandering. Zijn houding was niet meer van iemand met een vastberaden wil; van iemand, die, wat er ook gebeuren mocht, besloten had door te zetten, maar van iemand die besluiteloos op het kruispunt van twee wegen staat.

Mr. Horfman, die zichzelf prees om zijn kennis van de menselijke natuur, was schrander genoeg, deze verandering op te merken. De spotlach, die gedurende het onderhoud niet van zijn gezicht was geweest, werd beslist en ook arglistiger. Hoe langer Lance bleef zwijgen, hoe meer Lance Mr. Horfman's blik ontweek, des te tevredener en hoffelijker de laatste scheen, zijn eeuwigen spotlach ten spijt.

Wat Tom betreft: hij zat daar als een armzalig hoopje mensch, kneedbaarder nog dan stopverf. Hij had veel meer gedronken, dan goed voor hem was, en nu Madoc hem niet meer aanblafte en Horfman hem niet meer prikkelde, verlangde hij nog slechts één ding: slapen, slapen om te vergeten.

Uit een afgelegen deel van het huis weerklonk het geluid van een gong.

„Ah,” zei Mr. Horfman vriendelijk, „de gong voor de lunch.”

Hij draaide zich om en keek Lance Madoc aan. „Nu, Mr. Madoc,” vroeg hij, „is het oorlog of vrede?”

„Ik geloof niet, dat ik goed begrijp, wat u bedoelt,” antwoordde Lance beschaamd.

„Bent u nog altijd van plan roet in ons eten te gooien, of bent u nu voor rede vatbaar?”

„Als u het zoo voorstelt, Mr. Horfman...”

„Natuurlijk. Mijn goeie man, wat doet het er allemaal toe? Een kwestie van jaloezie van uw kant — hetgeen ik intusschen heel natuurlijk vind, omdat u destijds met de dame in kwestie geëngageerd bent geweest. U haat mij natuurlijk — omdat ik u in den weg trad, en nu zoudt u mij graag opzij schuiven. — Het is erg jammer, maar dat zult u toch niet kunnen, zonder u zelf weer op den langen, langen weg naar Dartmoor te brengen. Nu kunt u zeggen, dat u dat niets kan schelen, en toch dat vervloekte werk doen. Maar, ziet u, Tom bestaat ook nog en Tom's zuster eveneens. Als u de politie

in deze zaken mengt, brengt u mij misschien in moeilijkheden, maar Tom komt dan aan de galg, vast en zeker — en zijn zuster zal krankzinnig worden van verdriet. Als u mij slaat, sla ik terug, en — zooals ik reeds zei — ik heb getuigen. Begrijpt u me nu?”

„Ik geloof het wel, Mr. Horfman,” antwoordde Lance gedwee.

„Blijft u lunchen?”

„Neen, Mr. Horfman. Als u er niets op tegen hebt, zou ik graag naar huis gaan, om alles te overdenken.”

„Dat is goed. Denkt u er maar over na Mr. Madoc. Ik heb hoop, dat we tot een vriendschappelijke overeenstemming zullen komen. U hebt alleen maar te bedenken, dat Tom, als ik met Miss Mazine trouw, van mij niets meer te duchten heeft; en ik kan u garanderen, dat mijn vrienden eveneens hun mond zullen houden. Maar als iemand zich met mijn verlóving bemoeit, moeten wij er allemaal aan gelooven. Nu heeft u het zeker wel begrepen?”

„Ik geloof het wel.”

„Wilt u heusch niet blijven...?”

„Neen, dank u. Wat is er, Tom?”

Tom was op het geluid van de gong wakker geworden. Toen hij Madoc en Horfman in zulk een vriendschappelijk gesprek zag, voelde hij zich opgelucht.

Tom maakte zichzelf wijs, dat alles tenslotte nog wel in orde zou komen.

Andere menschen zouden voor zijn misdaad kunnen lijden — zoolang hij zelf maar met rust werd gelaten, maakte hij zich daar verder geen

KORTE INHOUD VAN DE VORIGE AFLEVERINGEN

Amos Beijvin, een luchthartig Londensch student, wordt plotseling genooddaakt, zich een bestaan te scheppen, daar zijn vader hem slechts weinig fortuin nalaat. Deze heeft zich in een vlaag van zwaarmoedigheid van het leven beroofd na het vertrek zijner vrouw. Amos heeft eerst eenige maanden bij Canadeesche vrienden, de familie Mazine, doorgebracht, en zich met hun dochter Fay verloofd. In Londen teruggekeerd, bezoekt hij met eene vriendin, Muriel Lampière, een nachtclub; er wordt een inval gedaan, hij helpt Muriel ontvluchten, maar stelt zich onder invloed van den wijn bij zijne arrestatie tweer en doodt bij ongeluk een agent. Hij wordt veroordeeld tot twee jaar dwangarbeid; op de reis naar de gevangenis te Dartmoor derailleert de trein, waarmee hij wordt overgebracht; zijn bewakers zijn beiden dood, en een verpleegster, die zich voor hem interesseert, redt hem en doet hem doorgaan voor een zekeren Mr. Madoc, die bij de treinramp om het leven is gekomen. Zij vertrekt naar haar zuster in Winnipeg, en helpt hem met het paspoort en in de kleeren van Mr. Madoc uit Engeland te vluchten, eveneens naar Canada. Na verschillende betrekkingen komt hij tenslotte als knecht op de farm van Mr. Crum. Op een goeden dag redt hij op den weg bij de farm de ziekelijke mrs. van Menterghem en haar verpleegster (die Blauwoogje, zijn beschermster blijkt te zijn), wier paard op hol geslagen was. In het huis, van den heer van Menterghem blijkt hem, dat deze na den dood van den heer Mazine met diens weduwe getrouwd is, en ontmoet hij zijne vroegere verloofde Fay, die thans zoo goed als geëngageerd is met een Duitschen Canadees Mr. Oskar Horfman. Hij neemt het voorstel van Mr. van Menterghem aan, om bij dezen in dienst te treden als zijn assistent en als opvoeder van Fay's lastigen jongen broeder Tom. Hij moet Tom bevrijden van Horfman's slechten invloed, waardoor hij tot spelen en drinken kwam. Horfman bezit eenige valsche chèques, waarmee Tom oplichting heeft gepleegd; hij heeft die zaak echter verzwegen, op voorwaarde, dat Fay hem huwen zou. Fay en de verpleegster, Blauwoogje, houden als bij onderlinge stilzwijgen, de afspraak voor mevr. van Menterghem verborgen, dat Mr. Lance Madoc, die een weinig veranderd is, dezelfde is als Amos Beijvin. Trouwens Blauwoogje's hulp is voor de oude dame langzamerhand overbodig en zij vindt nu eene betrekking in een naburig ziekenhuis. Lance Madoc weet zich in het vertrouwen te dringen van Horfman, en ontdekt, dat deze bij zijn huis een grootsch speelhol houdt. Hij is daar ook op een avond, wanneer Tom er groote winsten maakt en nu meent, van Horfman de valsche chèques en wissels te kunnen terugkopen. Hij hoort een gedeelte van hun gesprek, en begrijpt nu, welke macht Horfman over Tom en zijn zuster Fay heeft. Hij onthult de geheimen van het speelhol en van Horfman's identiteit, zonder te spreken over de valsche papieren, aan Mr. van Menterghem. Deze geeft Horfman een maand den tijd om zijn engagement met Fay te verbreken en zijn speelhol op te ruimen. Om Horfman de valsche papieren te kunnen afkopen vermoordt Tom op een eenzame plaats in het bosch zijn stiefvader Mr. van Menterghem, en steelt diens portefeuille. Met de hulp van Horfman en eenige van diens vrienden steekt hij den auto met het slachtoffer in brand om elk spoor van de misdaad uit te wisschen. Maar Lance Madoc heeft van een hoog bergplateau toevallig genoeg gezien om de toedracht der zaak te gissen. Hij dreigt Tom en Horfman, naar de politie te gaan, om den laatste te dwingen, van het huwelijk met Fay af te zien.

zorg over. Zoo had hij er zonder een greintje berouw in berust, dat zijn zuster zich verloofde met een man, van wien hij wist, dat hij een schurk was: hij had daardoor voor onbepaalde tijd het onderwerp van die vervalschte chèques op de lange baan kunnen schuiven en was zelf gespaard gebleven. Hij kon zich zelfs wijsmaken, dat Fay het heel goed met Horfman zou kunnen vinden, ja, dat zij zelfs plezier zou krijgen in het luxeuzen leven op Sans Souci.

Zoo ging het ook nu. Zoolang Madoc dreigde tusschenbeide te komen en er over de politie en de galg gesproken werd, was Tom niets dan een brok angst om wat hij gedaan had. Maar nu Madoc en Horfman elkaar schenen te begrijpen, nu er gesproken werd over lunchen en nog eens kalm over alles nadenken, voelde Tom zich als een hond die al bijna verdrinken was, maar toen plotseling in een handdoek werd gewikkeld, droog gewreven en daarna in het zonnetje werd gelegd.

„Wat doe jij, Tom?” had Madoc heel natuurlijk en gewoon gevraagd. Wel, Tom zou met Mr. Horfman gaan lunchen en daarna...

„Zullen wij naar Bootham rijden?” stelde Mr. Horfman met gepasten ernst voor. „Tom moet zijn zuster het nieuws gaan vertellen.”

Waarna Lance Madoc afscheid nam, en de beide anderen arm in arm naar de eetzaal gingen...

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

Lance ging Blauwoogje in het ziekenhuis afhalen. En gelukkig kon zij met hem gaan lunchen. Ze vonden een rustig hoekje in een restaurant en zoodra het maal was besteld, vertelde Lance Blauwoogje wat er gebeurd was. Hij vertelde haar niet alles. Hij verzweg Tom's aandeel in de tragedie en ook noemde hij den naam van Mr. Oskar Horfman niet. Hij vertelde haar slechts van den verschrikkelijken dood van Mr. van Menterghem — dat Tom naar Bootham zou gaan en daarna naar Lake Louise om eerst zijn zuster en dan zijn moeder van het nieuws op de hoogte te brengen.

„Miss Mazine zal het verschrikkelijk vinden,” zei zuster Browne, terwijl haar groote blauwe oogen zich met tranen vulden. „Niet, dat ze zoo dol op haar stiefvader was, veel overeenkomst hadden die twee niet, maar ze heeft den laatsten tijd al zoo veel doorstaan; ze is werkelijk niet in staat, nog meer te dragen.”

„Ze heeft heel wat te dragen,” zei Lance, „maar ik dacht niet, dat jij hiervan wist.”

Blauwoogje lachte. „Je kunt niet lang met Mrs. van Menterghem samen wonen,” zeide ze, „zonder van alles te hooren.”

„Ja, dat weet ik, maar ik dacht niet, dat Miss Mazine...”

„O! zij heeft niets tegen me gezegd. Maar je brengt onwillekeurig sommige dingen met elkaar in verband.”

Lance zweeg even; toen zei hij plotseling, ernstig en vol aandrang, als een man, die voor zijn leven pleit:

„Blauwoogje, laat haar niet met dien schurk trouwen.”

„Maar beste man,” antwoordde ze op haar praktische manier, en een beetje verbaasd over zijn ernst, „hoe kan ik dat nu voorkomen?”

„Er moet toch iets gedaan worden...”

„Ja — maar wat?”

„Kun je haar niet ergens naar toe krijgen... of...”

Het klonk allemaal zoo onnoozel en hopeloos. Natuurlijk kon zij niets doen, herhaalde Blauwoogje, en ten slotte voegde ze er aan toe: „Bovendien is er, als ik goed begrijp, een verband tusschen Mr. Tom en dit huwelijk.”

„Het zou voor Fay het beste zijn,” zei hij, „ik bedoel voor Miss Mazine — als ze er eens een poosje tusschenuit was. Geloof jij ook niet? Als er dan iets gebeurt met dien schurk...”

Nu werd Blauwoogje ongeduldig.

„Beste jongen,” zei ze, „eet nu eerst, en praat dan als een redelijk mensch. Naar alle waarschijn-

lijkheid zal er met Mr. Horfman niets gebeuren. Ik denk dat het huwelijk tengevolge van het verschrikkelijke ongeluk uitgesteld zal worden, maar zelfs als..."

"Dat huwelijk zal niet doorgaan, Blauwoogje. Neem dat van mij aan."

Ze haalde de schouders op. "Hoe kun je het verhinderen?"

"Dat is mijn zaak."

"Ik ben bang, dat je eerst met Mr. Tom rekening zult moeten houden, zelfs als je iets kunt — wat ik intusschen niet geloof."

"Dat weet ik. Dit wil zeggen, dat ik met Tom rekening moet houden. Maar dat is eveneens mijn zaak, Blauwoogje. Jij moet Miss Mazeline eerst hier vandaan zien te krijgen, dan zal ik de rest wel doen."

"Hoe bedoel je dat? Miss Mazeline hier vandaan krijgen? Hoe kan ik dat nu?"

"Kun je haar niet ergens mee naar toe nemen?"

"Hoe, in 's hemelsnaam?"

"Nu, je zoudt haar kunnen overtuigen, dat het voor haar gezondheid goed zou zijn..."

"Onzin! Ze zou immers toch niet naar me luisteren. Bovendien..."

"Ja?"

"Bovendien weet je heel goed, dat ze vast besloten is met Mr. Horfman te trouwen. Om iets dat met Tom verband houdt. Ik weet niet, wat dat precies is, maar Mrs. van Menterghem flapte er allerlei over uit. Ze repte van Tom's speelschulden, en, zooals ik al zei, ik heb het een met het ander in verband gebracht."

Lance beëindigde zijn lunch in stilte. Toen zij beiden hun koffie dronken, zei hij plotseling, heel ernstig: "Als ik Miss Mazeline zou kunnen overhalen een poosje in mijn landhuisje te logeeren, zou jij dan ook willen komen?"

Ze staarde hem met wijdgeopende oogen aan.

"In je landhuisje logeeren? Wat bedoel je? Waar staat dat landhuisje?"

"Aan den rand van de wildernis."

"Heb je een landhuisje?" herhaalde ze met gefronst voorhoofd. "Nu maak je zeker een grapje?"

"Volstrekt niet. Ik heb een huisje met een paar schuren, aan den rand van de wildernis. Je hebt er een prachtig gezicht over het Rotsgebergte; op een helderen dag kun je er Crow's Nest zien en Mount Turtle en The Three Sisters."

"Je zult dien hond nog ziek maken," zeide ze, en ze vervolgde snel: "Vertel me eens iets meer over dat huisje. Hoe lang heb je het al?"

"O, al heel lang."

"Waarom heb je me dat niet eerder verteld?"

"Het was niet geschikt om er jou in te ontvangen."

"Doet er niet toe. Ik had het graag geweten."

"Waarom?" Hij keek verbaasd. "Waarom had je dat willen weten?"

Blauwoogje gaf geen antwoord op zijn vraag, maar het volgend oogenblik zei ze plotseling:

"Je zult dien hond werkelijk ziek maken."

Mr. Micawber werd weer op den grond gezet. Toen werd de kellner geroepen en afgerekend. Het was tijd geworden om te gaan.

"Je hebt geen antwoord gegeven op mijn vraag, Blauwoogje," zei Lance tenslotte.

"Op welke?"

"Als ik Miss Mazeline kan overreden in het huisje te komen, zul jij dan ook komen?"

"Je weet, dat je onzin praat," antwoordde ze; "ze zal niet komen."

"Maar doe je het, als zij komt?" drong hij aan.

"Ik weet niet of ik verlof kan krijgen," wierp ze tegen.

"Blauwoogje, je moet..." pleitte hij.

"Waarom moet ik?"

Hij greep haar hand vast — niemand keek — haar sterke, praktische hand, die hem zoo dikwijls verzorgd had.

"Je komt, hè Blauwoogje," pleitte hij weer.

"Het is allemaal zoo'n gepraat in de ruimte," antwoordde zij met een kalmen glimlach; "je hebt het nog niet eens aan Fay gevraagd."

"Beloof me," drong hij aan, "dat je komt als zij 'ja' zegt.... Dat is alles, wat ik vraag.... beloof het me."

"Je bent nogal vasthoudend," lachte ze. "Je moet het wel erg op prijs stellen.... dat een van ons beiden komt."

"Blauwoogje!" smeekte hij.

Lachende beloofde zij het, terwijl zij licht de schouders ophaalde.

Later, toen hij haar tot de poort van het ziekenhuis had teruggebracht, keek ze hem na, terwijl hij de straat afwandelde met Mr. Micawber achter hem aan. Er kwam een vreemde zucht over haar lippen, en haar mondhoeken trilden. Snel veegde ze een traan weg, die over haar wang rolde.

"Wees geen dwaas, Lena Browne," zei ze tegen zichzelf. Toen begaf ze zich haastig naar haar werk.

ACHTTIENDE HOOFDSTUK

Emma begreep niet goed, waarom ze plotseling zoo hard moest werken. Vroeger, bij Crum, moest ze vast iederen dag 's morgens 't dal in en 's avonds weer tegen den berg op, maar daar gaf ze niet om. Die twintig mijlen gingen meestal stapvoets, met geen anderen last dan haar meester, en dan had ze verder den heelen dag en den heelen nacht om ervan te bekomen en aan 't eind van elke week nog eens een week-end rust. Maar sinds haar verhuizing naar Bootham was het werk heel anders, de klim naar het huisje werd zeldzaam en duurde veel langer. Dan was daar nog het dresseeren van die domme veulens en andere nog dommere beesten. Emma had er niets op tegen, en ook had zij niet bepaald een hekel aan haar tegenwoordige werk. Het was grappig — maar daarmee basta.

Mr. Micawber verheugde zich op de ritjes met den wagen van Mr. Bagley; dan kon hij fijn bovenop de dingen gaan liggen, totdat alle voorwerpen omrolden en weer opnieuw opgestapeld moesten worden. En er waren zulke wonderlijke dingen bij. Mr. Bagley reed ze in zijn wagen van Glamisdale naar het punt, waar het bergpad op den weg uitkwam, ongeveer een halve mijl ten noorden van Glade Wood. Hier wachtte Lance Madoc met Emma op hen en werd alle uit den wagen gehaald en voor het meerendeel op den rug van een der paarden van Mr. Bagley over geladen; maar ook Emma kreeg haar deel — en dat was iets, wat ze zich niet kon begrijpen. Waarom moesten al die dingen naar boven gedragen worden? Vroeger gebeurde dit nooit.

Wanneer alles dan veilig op de ruggen van de geduldige dieren was geladen, tikte Mr. Bagley aan den rand van zijn hoed en vroeg: "Nogiets van uw dienst, Mr. Madoc?"

Lance antwoordde: "Morgen wel weer, Bagley, dank u." Waarna de beide mannen met een "Tot ziens!" afscheid namen en de wagen, die er met één paard aan één kant van den disselboom zoo grappig scheef uitzag, krakend de weg naar Glamisdale terug ging.

Het paard van Mr. Bagley torstte een opgevouwen bedstel met matrassen, een deken, eenige boeken en een tafel, en vond dit heel gewoon — veel gewoner dan Emma — daar hij zulke werkjes wel meer had opgeknapt. Aldus trok de karavaan, belast en beladen, langzaam langs het pad omhoog naar de eenzame hut aan den rand van de wildernis. Wanneer het gezelschap daar dan eindelijk was aangekomen, kreeg

het leven bepaald een revolutionnair karakter. Afgezien van het feit, dat Mr. Bagley's paard in Emma's stal onder dak gebracht en gevoerd werd, gebeurden er nog vele zonderlinge dingen. Emma moest hout halen, en Mr. Micawber had maar werk dat hij toezag, hoe hard zijn meester met zaag, hamer en spijkers, zelfs met schuiers en bezems, moest werken.

Midden in het huisje was 'n houten schot, dat twee kamers scheidde; de verbindingsdeur was echter al een heelen tijd stuk. Deze werd nu gerepareerd, en het

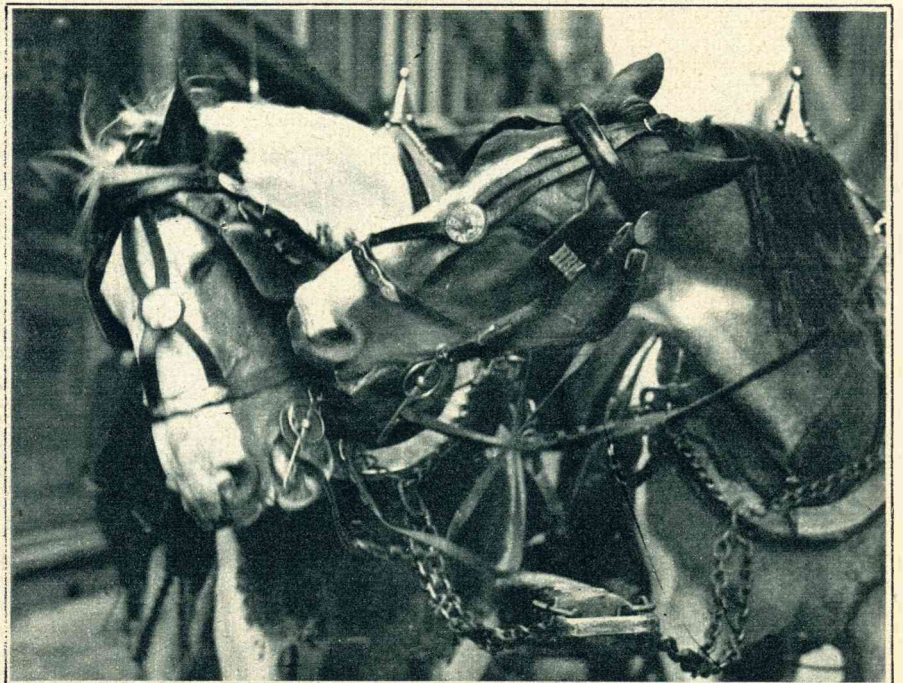
schot schoongemaakt. De vloeren werden gedaan, dat wil zeggen, er werden steeds meer emmers water overheen gegooit.

Den volgenden dag werden er voor het venster van elke kamer gordijnen opgehangen; het nieuwe bed kreeg een plaats — naast het oude van Lance; de beide vloeren kregen een karpert, en de vouwstoel werd met kussens opgeknapt. Den dag daarop aanvaardde men de terugreis naar Glamisdale. — Dat beteekende rust voor Emma, maar niet voor Mr. Micawber, die met zijn meester moest gaan winkelen. Toen de tocht naar boven opnieuw werd ondernomen, droeg Emma zoo mogelijk nog zonderlinger last; alle mogelijke proviand: thee, suiker, gecondenseerde melk, "Quaker Oats", sardientjes, jam en marmelade; maar dat was nog lang niet alles! Er was ook een kapdoos bij, een dameskapdoos met zilverbeslagen borstel en kam, een poederdoosje, een lippenstift, die de juffrouw uit den kapperswinkel speciaal had aanbevolen (zij zelf gebruikte nooit een ander merk!), 'n pyama — van crêpe de Chine — om dezelfde reden door de juffrouw uit de modezaak aanbevolen, en een paar kamermuiltjes. Waren zulke artikelen ooit vroeger mee naar boven genomen? dacht Emma.

Niettemin kon zij na deze tweede reis van een welverdiende rust genieten. Nu het paard van Mr. Bagley er niet meer was, had ze den stal voor zichzelf alleen, terwijl de anderen, haar meester en Mr. Micawber, nog altijd in het huisje druk bezig waren. Maar eindelijk, na dagen van onafgebroken werk voor iedereen, sloeg het uur van rust, en Lance kon dien nacht inslapen met het gevoel, dat, wat hij gedaan had, goed was. Er waren gordijnen en er waren kussens; er was een deken op het nieuwe bed; er waren geborduurd lakens en dito sloopen over de peluws; er waren karpetten en schappen; er was gebleemd Chineesch porselein op een geïmproviseerde waschtafel, en op een ander tafeltje een compleet theeservies. Er was een primitief buffet vol etenswaar. Er was een voorraad brandhout, harde blokken, buiten in de schuur, en ja, er waren eigenlijk al zóoveel dingen — te veel en te verschillend om op te noemen — dat Lance niet wist wat hij nog van Glamisdale naar hier zou moeten brengen. Het was bijna treurig — zooals iets, dat is afgeloopen, bijna altijd is — en toen hij den volgenden morgen de deur van het huisje achter zich sloot en hij, Emma en Mr. Micawber naar beneden gingen, voelden zij zich alle drie een beetje bezwaard.

De kamer op Glamisdale scheen triest en smerig na deze dagen in de wildernis; het eerste glimpje vreugde brak pas door, toen Lance op een middag naar het kinderziekenhuis ging, Blauwoogje sprak, en zij er in toestemde met hem te gaan lunchen. Hij had haar duizend en meer dingen te vragen. Hij kende de uitspraak van het onderzoek: "Dood door ongeluk" — het had in alle plaatselijke bladen gestaan, die hij dien morgen gekocht had.

(Wordt voortgezet.)

Het geheim.

HONDEN ALS ACTEURS

Zoolang de mensch de aarde bewoont, is hij er immer op bedacht geweest, de hem omringende dieren aan zich dienstbaar te maken, door de wilde te temmen en de eenmaal tamme te dresseeren: door hen te leeren werken en te leeren spelen, zooals hij dat zelf deed, tot zijn eigen hulp en zijn eigen vermaak. Om ons tot de dressuur maar te bepalen: wat een oneindig geduld is er niet noodig, om een huisdier, zonder pijniging althans, te dresseeren en een kunstje bij te brengen. Fauna heeft velerlei kostgangers en niet alle vierbeenige dames en heeren zijn erop gesteld, zich met artistieke lenigheidsoefeningen op te houden. Probeert u het maar eens met uw kater. Tien tegen een stelt hij zich op een onmiskenbaar afwijzend standpunt en vat hij zijn gansche levensphilosophie samen in de stelling: „ik wil alleen maar met rust gelaten worden.” Hij

Een goede grime is 't halve succes. Het is een bijzondere kunst, de uitdrukking van een hondenkop met poeder en schmink te styliseeren, tot deze maarlijk grotesk en komisch wordt.

De bekoorlijkheid der prima ballerina wordt geaccentueerd met al de kunstmadelijks, die ook de geheimen zijn der toilettafels van groote filmsterren en danseressen.

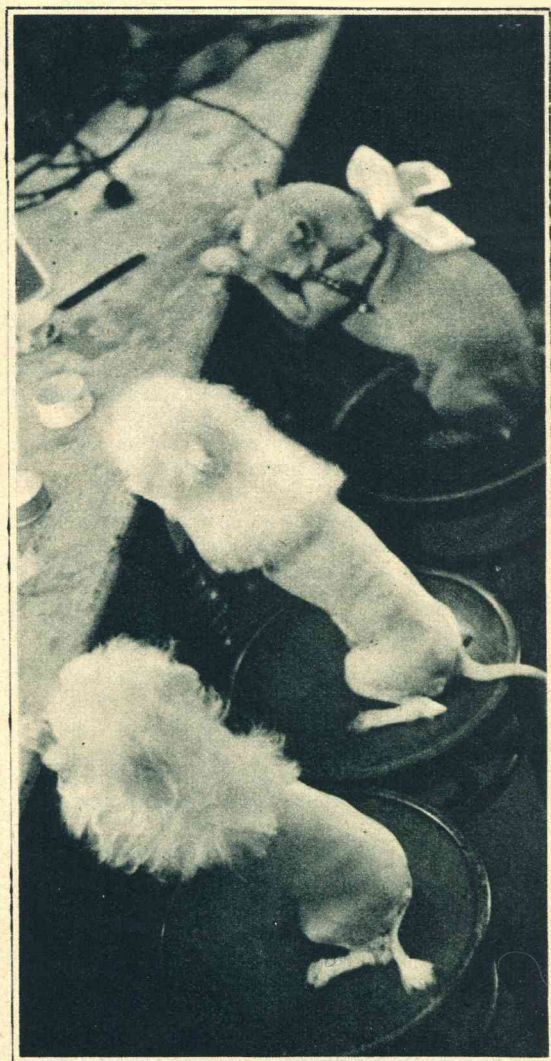
eindeloos herhalen, hoeveel geduldig en zacht vermaan het gekost heeft, wanneer we een groepje prachtige rashonden in het licht der schijnwerpers een volmaakt tableau vivant zien vormen, onbeweeglijk, stijlvol en gracieus, als beeldjes van Saksisch porcelein. Wat het gekost heeft om ze op te voeren

knipoogt 'ns even door halfgesloten oogleden tegen de kalfsoesters op de keukentafel, rolt zich weer stevig ineen en suft na een hartgrondigen geeuw verder. Tegenover zulke apathie zult u machteloos staan.

Het is waar, met vele honden is vlugger eenig resultaat te bereiken, doodliggen, apporteren en dergelijke foefjes leeren zij al dra op commando verrichten. Maar ziet u kans om een formeel hondentheater op te richten, zooals wij in Duitschland eens zagen, met diva's en acteurs, die van achter de schermen worden geregisseerd, en die drama's of kluchten opvoeren in optima forma?

Wanneer al menselijke spelers den regisseur tijdens de talloze repetities tot wanhoop en vertwijfeling kunnen brengen, dan is het instudeeren van een tooneelstuk met dieren wel een karweitje van bovenmenselijk geduld. Het is voor ons niet te beseffen, hoeveel

De karakterkomiek bestudeert voor den spiegel zijner kleedkamer nog eens het effect van zijn nieuwste knipoogje.

Nog eenmaal voor het optreden verdiepen zij zich aan de schminktafel in hun rollen: proef-neenen.

Vog 'n laatst vermaan van den inspicieënt: dadelijk zal 't wachtwoord vallen en het teeken voor 't optreden worden gegeven.

De parade der matrozen,

tot de kunstenaars van hun ras! Sommige honden zijn door de uitdrukking in hun kop, door den bouw van hun lichaam, ertoe voorbeschikt, in 'n komische rol op te treden. De grime kan die uitdrukking nog wat versterken, wat overdrijven, en de meest komische effecten worden bereikt. Voor menigen molligen mops en menigen kittigen spits leidt de weg naar roem en eer over de planken voor het voetlicht.

Geloof u maar niet, dat een pincher ongevoelig is voor het aplaus van het publiek. Ik ken een grappig hondje, dat iederen avond zijn dank het vriendelijk publiek toeblijft, zoodra het handgeklap weerklinkt.

In de garderobe van deze vierbeenige sterren gaat het toe, als in de kleedkamers der grootste acteurs. Bonzo laat zich met gehuichelde onverschilligheid eene dwaze versiering op den snuit schilderen. Tiffi, de prima ballerina, wordt gepoederd en geschminkt. De karakterkomeek zit met zijn hoogen hoed op voor den spiegel en bestudeert de uitwerking van zijn rooden neus. De balletdames zijn al gecostumeerd en wachten slechts op het schelletje, dat het sein is voor haar optreden.

Natuurlijk, elken keer weer valt den dresseur een steen van het hart, wanneer eenmaal het gordijn valt, en heel de

Muiterij! De twee oproerkraaiers worden zonder pardon geëxecuteerd.

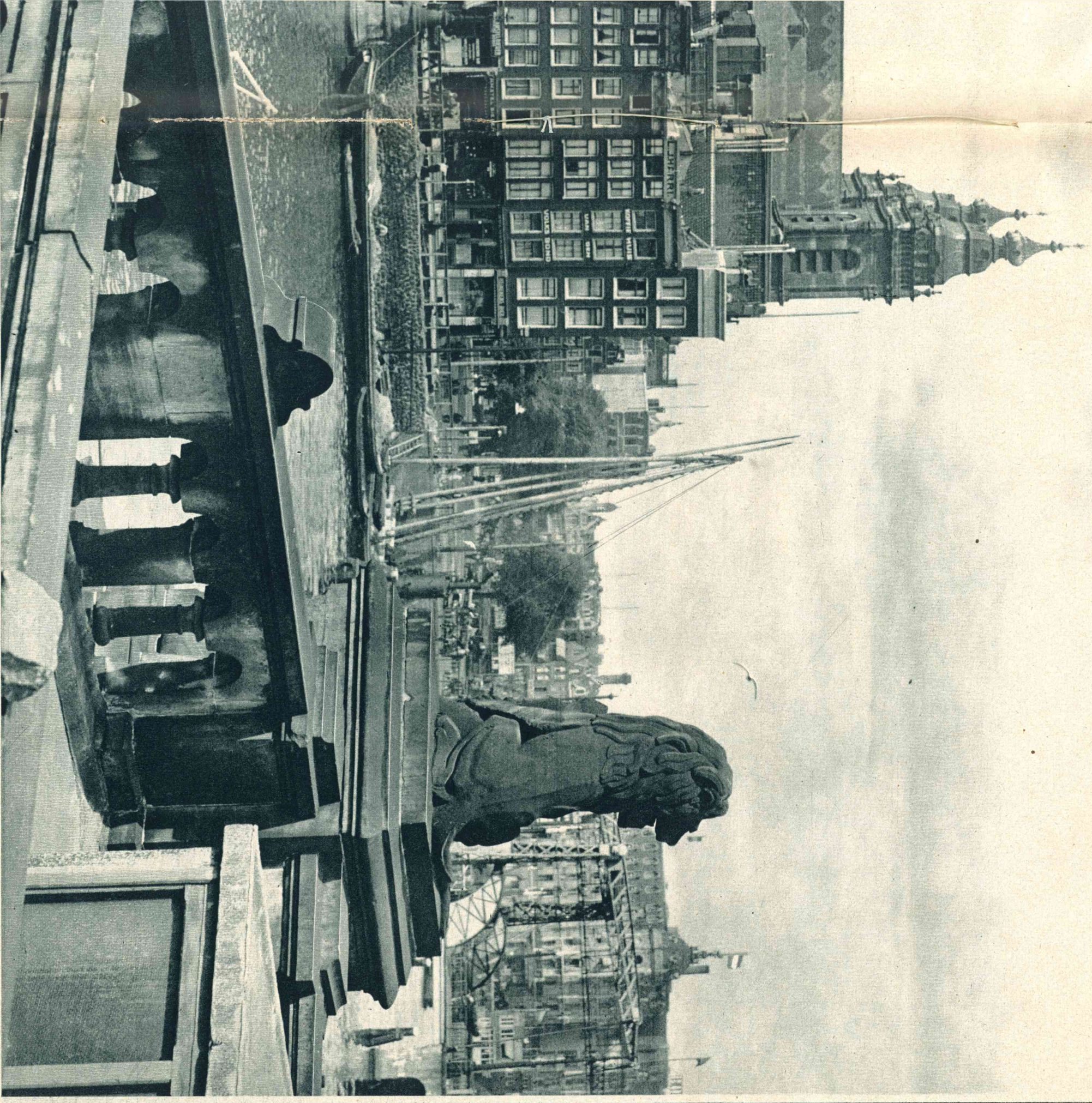

De roerende treurscène: de luide beewening van de gestrafte muiters door de overlevende kameraden.

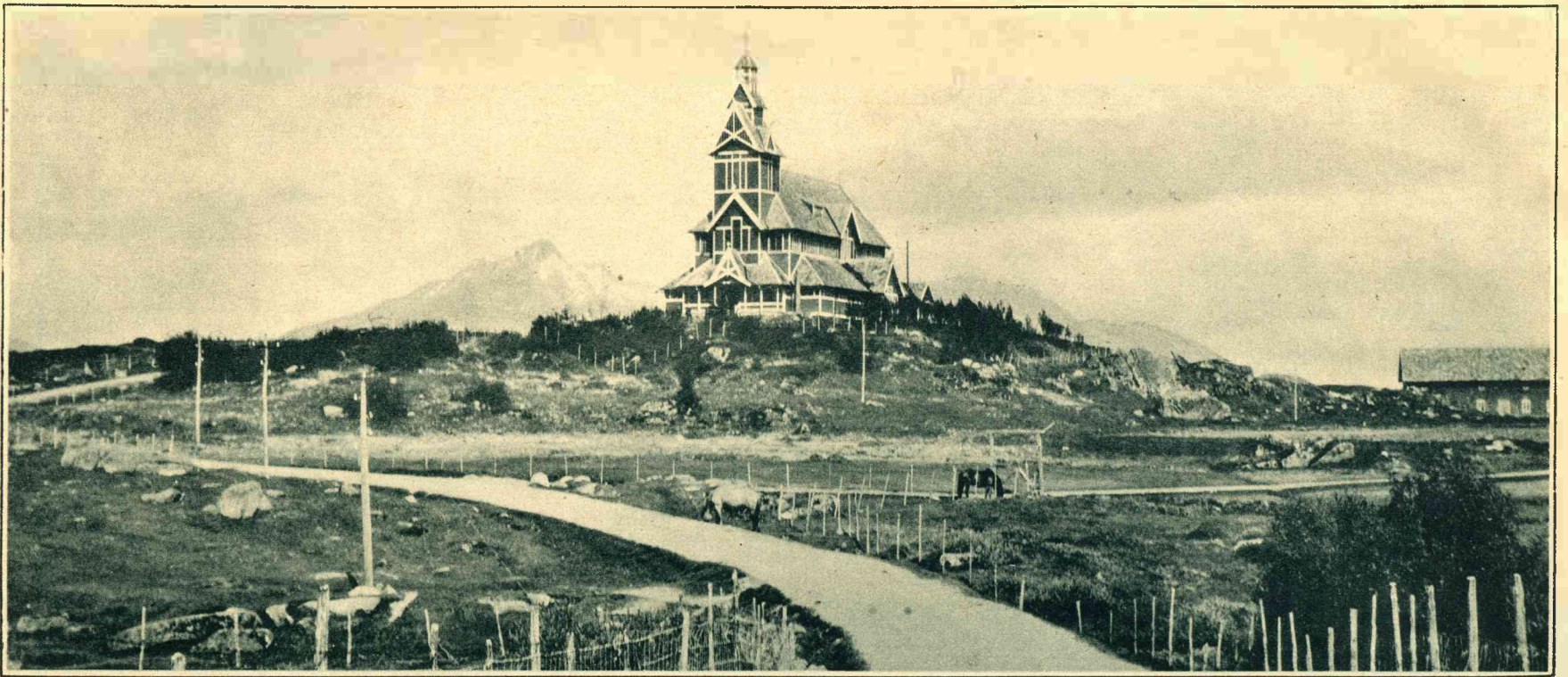
vertooning zonder fout is verlopen. Maar als hij werkelijk handig is, en de dieren en hij begrijpen elkander werkelijk goed, dan kan hij zelfs een kleine ontsparing benutten om een nieuwe wending aan het geval te geven, een heel nieuw nummer uit te voeren. Want opportunisme is bij zulke onberekenbare acteurs toch altijd nog heel wat waard!

LEEUVEN WAKEN OVER

VIEW OVER AMSTERDAM

Gezicht op een der oudste houten kerken van het hooge Noorden. De kerk van Buksnes op de Lofodden-eilanden.

MISREKENING

DOOR
ALFRED MAN

Mopperend zat Jimmy aan een tafeltje in zijn stamkroeg. Hij mopperde steeds, als hij geen geld had, en geen geld had hij ongeveer altijd. Eindelijk nam hij een besluit: hij vatte zijn glas en zwaaide ermee, minzaam lachend, in de richting van 't buffet, en in zijn trekken kwam een groot vraagteken. „Nou, hoe zit 't Joe?”

Joe, de herbergier, schudde 't hoofd. Hij was een goed staatsburger en overtrad de prohibitiewetten alleen om stellig voordeel. Toen zette Jimmy zijn glas weer op 't tafeltje, het vraagteken was verdwenen, hij mopperde verder.

Jimmy was de eenige gast in 't allesbehalve weelderige salon. Joe zat achter zijn toonbank en las een griezelroman, die hem meer scheen te interesseeren dan het humeur van Jimmy. Een poos was het stil, men hoorde alleen het zoemen van vliegen, het omslaan van bladen door Joe, en het rumoer van een tram buiten.

Toen ging de deur open en er schoof een man binnen, wien zeker niemand wegens zijn eerlijke gezicht honderd dollargeleend zou hebben. Die man, evenals Jimmy van middelbaren leeftijd, had een sportcostuum aan, dat na zijn eersten dienst door een zeepzieder, een grondwerker en een schoorsteenveger gedragen scheen te zijn.

Vorschend keek de pasgekome rond, toen trad hij naar de toonbank en vroeg aan Joe: „Ik ben hier toch in Hotel de Luie Eend, niet?”

„Nou,” antwoordde Joe, want hij was bij een zeer tragische passage gestoord, „wat zou dat?”

„Ik wou een glas Limonta-limonade.... maar sterk; en als ik dien meneer daar mag inviteeren.” vragend keek hij naar Jimmy, „dan twee.”

Jimmy had gewillig geknikt, hoogmoed was hem vreemd.

Joe talmde, maar snel haalde de vreemde het noodige geld uit zijn zak. Met de twee volle glazen ging hij naar Jimmy, aan het wankel tafeltje: „Mijn naam is Frank Calhoun, mijn vrienden noemen me Franky.” Toen ging hij zitten. Joe las gretig verder: „.... bij het lijk van zijn vermoorde bruid zwoer de jonge man....”

In den loop van het gesprek — de heer Frank Robby Calhoun was zeer spraakzaam — ontdekte Jimmy, dat Franky, zooals hij hem reeds na het vierde glaasje noemde, zijn vriendschap ten volle waardig was.

Men besprak allerlei — hoe 't beetje leven een eerlijk mensch tegenwoordig moeilijk werd gemaakt, dat politie en justitie afgesproken schenen te hebben, steeds meer gerechtelijke moorden te begaan, en andere levensvragen van dien aard. Daar tusschendoor loerden de nieuwe vrienden elkaar innig begripdend aan en lachten nu en dan een stukje.

Toen vertelden zij van hun verleden en hoe vaak zij zelf in genoemde opzichten treurige dingen hadden beleefd. „Ja, ja,” zoo besloot Franky zijn herinneringen met een zeer leep gezicht, „en als er morgennacht bij bankier Humpfield in de 221ste straat ingebroken wordt, wie krijgt dan de schuld? Natuurlijk Frank Robby. Ze vergeten,

dat duizenden anderen weten, hoe onverantwoordelijk slecht die man zijn kantoor laat bewaken, zoodat iedereen met een doodgewonen looper zóó naar binnen kan stappen, en achter de luiken, die 's avonds altijd dicht zijn, kalm aan de groote safe kan werken.... voor twee man is 't maar kinderspel; dat weten er duizenden, maar als 't gebeurt, wie heeft 't dan gedaan? Frank Robby!”

Bij die ietwat langademige opmerking, die Franky fluisterend uitsprak, ging er een blij begripen over de reeds eenigszins vervroolijkte trekken van Jimmy.

„Blikskaters, is dat waar?” vroeg hij, en hij sloeg met de vuist op 't gammele tafeltje, zoodat Joe opkeek; maar hij las vlug weer door.

Frank Robby, die met zijn rug naar de toon-

Een internationaal instrument. Noorweegsche meisjes bij het Harmonikaspel.

bank zat, hield een vinger tegen de lippen; dan knikte hij.

„Nou, kameraad,” fluisterde Jimmy, nu „dat moeten we samen opknappen.... daar heb je 't me toch zeker om verteld?”

Weer knikte Franky. Toen staken ze de koppen bij elkaar en fluisterden allebei.

Den volgenden nacht, om één uur, waggelden twee dronken matrozen in stille opgetogenheid door de 221ste straat. Zij leunden nu en dan tegen een der huizen, als hun evenwicht naar dien kant haperde. Dit geschiedde ook bij nr. 636, een huis van vijf verdiepingen, dat klaarblijkelijk enkel kantoren bevatte, en ter hoogte van de eerste etage een groot bord droeg, waarop te lezen stond: William Humpfield, bankier. Tusschen dit en het volgende huis lag een gang, die naar een pakhuis voerde.

Er was in de straat niemand te zien. De twee matrozen tuimelden de gang in. „Nou vlug, Jimmy,” zei Frank, „klim op mijn schouders, maak dat raam open, dan kom je in de hall, dan een trap op, rechts, de laatste deur, daar is 't. Als je binnen bent, trek je mij aan dit touw op en dan vlug en voorzichtig vooruit, ik volg en kijk uit. Hier is 't zuurstofapparaat. Vooruit!”

Het geval bleek nog eenvoudiger, dan Jimmy gedacht had. Makkelijk vond hij de deur met het opschrift: William Humpfield. Privé-kantoor, en even makkelijk kreeg hij die met zijn looper open, geen gerucht verontrustte hem; nu stond hij in de kamer en voor de geldkast. Hij schikte zijn gereedschap en begon te werken.

Jimmy was geen nieuweling in zijn vak, doch slechts zelden had hij ondervonden, dat geld den arbeid verzoet. Dezen keer misschien? Na een half uur arbeiden was het werk volbracht, de deur van de safe ging open en.... „Alweer niets!” steunde Jimmy wanhopig. Een eenzaam biljet van tien dollar lag midden op de bovenste plank, overigens lag er niets, maar dan ook heelemaal niets, in de kast. Vloekend schoof Jimmy het biljet in zijn tasch, toen hoorde hij de waarschuwend stem van Franky: „Vlug, vlug!”

Met een paar sprongen was Jimmy de deur en het huis uit, maar van onraad merkte hij onderweg niets. Toen hij buiten was, keek hij om naar zijn collega, maar dien zag hij nergens.

„Nou moe,” bromde Jimmy, toen hij zich over-

Herist op den Wijnberg

tuigd had, dat hij niet vervolgd werd, „waar jankt die knul dan om? Nu is hij zijn zuurstof-machine pooter.”

Den volgenden avond zat Jimmy weer in de Luie Eend, met een glas whisky voor zich en de Evening Post in de hand. Met eenig welbehagen en eenigen weemoed las hij de recensie van zijn inbraak. Plotseling zette hij groote oogen op, toen

greep hij naar zijn eigen hoofd, en eindelijk lachte hij, lachte hij uitbundig, zoodat Joe en 'n paar klanten aan de toonbank verbaasd naar hem keken.

„Dus ik heb een half miljoen gegapt! Ja, dan is 't een geluk, dat meneer Humpfield verzekerd was tegen inbraak. O Franky Robby Humpfield, dat heb je 'm handig geleverd! Goeie kerel.... tien dollar heeft ie voor m'n moeite neergelegd. Da's te weinig, beslist te weinig; maar laat 'ns kijken, misschien....”

Het is zes maanden later. De populaire bankier Humpfield heeft vorige week zijn proces tegen de verzekeringsmaatschappij gewonnen, en het geld ligt veilig bewaard in de nieuwe brandkast.

Dit dacht namelijk William Humpfield, toen hij 's morgens om negen uur, met een gezicht van voldane tevredenheid, zijn privé-kantoor betrad.

Bleek van schrik bleef hij staan, en hij staarde naar het gat in de „inbraakvrije”... waarvoor hij ditmaal geen toegeeflijk lachje over had.

Toen hij dichterbij kwam, merkte hij eerst goed, hoe degelijk er gewerkt was. Heel de mooie, met zooveel moeite verworven inhoud was verdwenen, en er lag alleen midden op de bovenste plank een biljet van tien dollar, met een briefje: „In dank terug!”

William Humpfield was een bezwijming nabij, want dezen keer had hij zich niet verzekerd.

Druivenoogst op de zonnige heuvelhelling van een Italiaanschen wijnberg in de buurt van Monte Castello

De Erfgenaam

DIE ZICH SCHUIJL HIELD

DOOR CHARLES GARVICE

O dat komt later pas, als we het koren binnen hebben," zei hij. „Ja, dan vieren we feest." Hij sprak, alsof hij de eigenaar was, moest Esther even denken, maar zij vond dit niet erg. Ze had het onzekere gevoel, dat, wanneer hij gezegd had, dat er geen oogstfeest zou zijn, er dan ook werkelijk geen feest zou zijn geweest.

Ofschoon ze van plan was geweest langs den zelfden weg, vanwaar ze gekomen was, weer naar huis terug te keeren, liep ze onwillekeurig met hem mee op de boerderij toe. Nu en dan bukte Jack om wat wilde hyacinthen te plukken, die daar in overvloed groeiden en toen ze bij de boerderij kwamen, droeg hij er 'n heelen bos van in de hand. Esther keek naar dit bloemen-plukken met verholten belangstelling en nieuwsgierigheid. Wat zou hij daarmee doen? Zou hij ze haar misschien aanbieden? En zoo ja — zou zij ze dan aannemen, of zou ze zich beleedigd voelen?"

Toen ze bij zijn huisje kwamen, liep Jack even naar binnen, om de bloemen in 'n kruik met water te zetten. Toen kwam hij weer terug, maar hij bleef even staan.

„Ik heb al de quitanties hier, miss Vancourt," zei hij, „en m'n heele afrekening. Zou u ze even willen inzien?"

„Kunt u ze niet komen brengen?" vroeg ze koel; hij was heelemaal niet van plan, haar de bloemen te geven — hij had blijkbaar geen idee van de meest gewone hoffelijkheid.

„Ja, ik heb 't nu erg druk," zei Jack. „U weet, ik ben weggeweest en iedere minuut heeft nu waarde."

„Nou, als 't dan moet!" zei Esther uit de hoogte en ze liep naar binnen.

Jack schoof een stoel aan, maakte z'n koffer open en legde de quitanties en het geld op tafel, rustig en zakelijk.

„Ik heb m'n persoonlijke uitgaven ook opgeschreven, miss Vancourt," zei hij. „Ik hoop, dat u ze niet te hoog vindt."

Esther nam de papieren en het geld onverschillig in de hand.

„Wil u 't niet even nazien?" vroeg hij.

„Misschien doe ik dat thuis wel," zei ze luchtig, „en misschien ook niet. Ik houd niet van rekenen — en ik weet, dat ik u vertrouwen kan, mr. Gordon."

Haar oogen dwaalden de kamer door, toen Jack zich omkeerde, om zijn koffer weer te sluiten. Ze voelde een eigenaardige belangstelling voor dit alles. In het geweer, dat in den hoek stond, in de pijp en in den tabakszak, die van een vreemde huidensoort was gemaakt — en vooral in de bijl, welke aan den wand hing, die bijl, waarmee zij hem geraakt had, wat hij zoo handig voor haar had weten te verbergen; en de gedachte flitste door haar heen, dat hij hier toch wel eenzaam was en hoe de tegenwoordigheid van een vrouw alles mooier voor hem kon maken. Misschien zou hij wel eens verliefd worden — op dat meisje misschien met 't mooie haar?

Jack keerde zich om en keek haar aan.

„Hoe weet u, of u me kunt vertrouwen," zei hij op zijn bruske manier. „U weet niets van me, en ik zou best een schurk kunnen wezen. U moet geen enkelen man vertrouwen, dien u niet kent."

Terwijl hij sprak, dacht Esther aan de twee honderd vijftig pond, die ze aan Selby Layton had gestuurd; maar dien kende ze natuurlijk.

„Och, kom, mr. Gordon," zei ze, „ik ben niet bang voor u. En ik zal de papieren wel eens nakijken, om te zien, dat u me niet bedrogen hebt. Wat 'n prachtige hyacinthen," zei ze toen, terwijl ze peinzend naar de bloemen keek.

„Zijn 't hyacinthen?" vroeg Jack. „Ik wist niet, hoe ze heetten. Ze zijn voor Nettie, die is er dol op en ik moet er iederen avond wat voor haar meebrengen, als ik ga eten."

Hij strekte zijn hand uit, alsof hij wat bloemen

uit de kan wilde nemen, maar halverwege trok hij zijn hand terug en hij deed het niet.

Esther bloosde en beet zich op de lip en ineens stond ze op, zó plotseling, dat Bob, die naast haar zat met zijn kop op haar schoot, ervan schrok.

„Goeden morgen, mr. Gordon," zei ze stijf en met hoog opgericht hoofd ging ze de deur uit. Jack keek haar verbaasd na.

„Wat zou ze hebben?" vroeg hij zich af. „'t Lijkt wel, of ik iets miszegd heb — maar al moet m'n kop eraf, dan zou ik nog niet weten wát — jib Bob?"

Nog eer ze thuis was, begon Esther zich al te schamen. Wat voor recht had ze, om te verwachten, dat hij haar die bloemen zou geven? En wat voor recht had ze, om een man, die haar zoo trouw diende en die zoo hard voor haar werkte, zoo uit de hoogte te behandelen? Ze verweet zich zelve, dat ze zich gedragen had als — een winkelmisje. Het was eigenaardig, dat ze, telkens wanneer ze mr. Gordon ontmoette, vergat, dat zij miss Vancourt was en hij niets anders dan de meesterknecht van de boerderij. Zij nam zich voor, zich een poosje niet met hem te bemoeien — hij moest uit haar gedachten verdwijnen.

Miss Worcester zat, kant en klaar, op haar te wachten en ontving haar met een zeer verwijtenden blik.

„Het rijtuig staat al 'n heele poos te wachten, lieve Esther," zei ze. „We zijn vreeselijk laat. Waar ben je toch geweest?"

„Ik heb m'n plicht gedaan, tante. Ik heb voor weldadige jonkvrouw gespeeld bij m'n menschen."

Zij sprak niet over haar ontmoeting met mr. Gordon en ze was boos op zich zelve, omdat ze

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

John Vancourt leeft in de binnenlanden van Australië, onder den naam van Arthur Burton met een vriend, die zich Jack Gordon noemt. Arthur is naar de stad geweest om medicijnen te halen voor zijn zieken vriend, heeft daar een courrant gekocht en een brief in ontvangst genomen, die reeds lang heeft rondgezworven. Uit dien brief verneemt hij, dat zijn oom Sir Richard Vancourt overleden is en hem zijn groot vermogen heeft nagelaten. Eer hij over dit groot nieuws nog heeft kunnen spreken leest Jack van het sterfgeval in de krant, met de bijvoeging, dat ingeval John Vancourt, zooals men aanneemt, overleden is, heel de groote erfenis te beurt valt aan een verre bloedverwante, Esther Vancourt. Arthur ontdekt nu, dat Jack een neef van hem is, en zó ontzaglijk groot is Jack's blijdschap om het geluk, dat zijn zusje Esther nu zal te beurt vallen, dat zijn vriend niet den moed heeft hem de ware toedracht te vertellen. Jack, die voelt dat hij sterven gaat, neemt hem de belofte af, Esther te zullen bijstaan in alles, wanneer hij later weer eens in Engeland is en als Jack rilt van korts trekt Arthur hem zijn eigen jas aan, waarin de gewichtige brief uit Londen geborgen is. Dien nacht worden beide vrienden overvallen door bandieten, en Jack redt het leven van zijn vriend door zich op hem te werpen en den voor Arthur bestemden kogel op te vangen. De politie vindt Jack dood en Arthur bewusteloos en wanneer hij bijkomt heeft de politie reeds den identiteit van den overledene vastgesteld door den op het lijk gevonden brief. Arthur protesteert niet en noemt zichzelf nu Jack Gordon, om de zuster van den man die hem het leven redde, in het bezit te laten van haar rijkdom. Maanden later vertrekt hij naar Engeland en kan den lust niet weerstaan Vancourt Towers te gaan zien, het groote landgoed, dat hem eigenlijk toebehoort. Hij weet een botsing te voorkomen tusschen het rijtuig van Esther Vancourt met haar tante en den wagen van den opzichter harer boerderij, wiens paard op hol is en komt er, door die ontmoeting, als meesterknecht in betrekking. Hier leert hij Kate Transom kennen, wier vader strooper is, en eveneens Selby Layton, een verre bloedverwant van Esther, die zich tracht in te dringen in haar gunst. Esther voelt zich echter op onverklaarbare wijze aangetrokken tot den nieuwen meesterknecht, een gevoel, dat ze met alle macht tracht te onderdrukken. Selby Layton ontvangt op zijn kamers in Londen bezoek van een zeker Denzil, een ongunstig individu, dat hem, onder bedreiging anders zijn verleden te zullen onthullen, geld weet af te persen. In dienzelfden Denzil herkent Jack, die toevallig voor zaken in Londen is, den aanvoerder der bende, die in Australië zijn vriend heeft neergeschoten. Hij wil met hem afrekenen, volgt hem tot hij een kroeg binnen gaat en blijft daar bij de deur op hem wachten. Eer hij echter den man, die hem de eerste maal ontsnapt is, weer te pakken kan krijgen, wordt die door anderen overvallen en in het nu volgende gevecht, wéten zoowel Denzil als zijn aanvallers te ontsnappen. Jack vindt op den grond een portefeuille door Denzil verloren, inhoudende de honderd pond, die hij Selby Layton heeft weten af te persen en een huwelijks-certificaat, ten name van Adolphus Robinson en Margaret Maykew. Jack wil het gevondene niet bij de politie deponeeren omdat hij dan zijn waren naam zou moeten opgeven en besluit de portefeuille te bewaren.

daar niet gewoon over kon spreken. Marie hielp haar vlug met aankleeden en de beide dames reden weg.

No. 18

Er was vooruit gezegd, dat er geen groote partij zou wezen, daar miss Vancourt nog in den rouw was, maar de Fanworth's hadden toch enkele burenen mede op de lunch uitgenoodigd. Ze waren allen zeer aardig voor Esther. Vancourt Towers was de voornaamste bezitting uit den omtrek en zij was niet alleen ontzaglijk rijk, doch ook een der mooiste meisjes van de streek. Lord Fanworth die dadelijk sympathie voor haar gevoeld had, maakte veel werk van haar, en van al de menschen, die ze tot dusver had ontmoet, beviel hij Esther het beste. Hij was een groote, aristocratisch uitzienende oude man, met zilverwit haar en een prettigen glimlach op het glad geschoren gezicht.

Lady Fanworth was een statige dame, die zich ten volle bewust was van haar waardigheid en die zich had voorgenomen, om het muziek-onderwijzeresje, dat zoo ineens tot aanzien en rijkdom was gekomen, onder haar bescherming te nemen. Maar Esther liet zich niet zoo gemakkelijk beschermen en toonde een zelfbewustzijn, dat de stijve dame verbaasde en ook een weinig ergerde.

De andere gasten waren Sir Robert Bruce en zijn zuster en een zekere majoor Long, die zich in den oorlog had onderscheiden. Zij waren uiterst galant voor de mooie miss Vancourt en Esther vond al de attenties van haar cavaliers zó aangenaam, dat ze er nu werkelijk in slaagde, mr. Gordon te vergeten. Maar, helaas, toen ze met Lord Fanworth over het grasveld wandelde, werd ze weer aan hem herinnerd.

„Ik ben 'n paar dagen geleden bij u geweest, miss Vancourt," zei hij, „maar tot m'n groote teleurstelling was u niet thuis."

„Ja, dat heb ik gehoord — het spijt me erg," zei Esther. „Als ik geweten had, dat u kwam, dan was ik thuis gebleven."

„Dat is zeer vriendelijk van u," zei hij. „Ik trachtte me zelf te troosten door uw boerderij eens rond te rijden — ik voel veel voor het boerengedoe, moet u weten. Wat is die boerderij van u vooruit gegaan! Ik stond er heusch van te kijken," hij lachte, „want de manier van werken van Martin ken ik al jaren lang. Toen hoorde ik, dat u 'n nieuwen meesterknecht hebt, tot Martin weer beter is. Dat moet 'n kranige kerel wezen en we moeten hem hier in de buurt zien te houden. Ik hoorde, dat hij weer weggaat als Martin op de been is. Als dat waar is en u hebt er niets op tegen, dan zou ik hem wel graag willen hebben. Hij is juist zoo'n soort man, als ik noodig heb — 'n man met initiatief en die verstand heeft van z'n werk. Hoe heet hij ook weer — ze hebben 't me gezegd, maar ik heb 't vergeten."

„Hij heet Gordon," zei Esther koel. „Ja, ik denk, dat hij weer vertrekken zal, als Martin beter is. Als u wil, zal ik hem wel zeggen, dat hij bij u kan komen."

„Graag!" zei Lord Fanworth. „Maar eigenlijk — als ik u 'n raad zou mogen geven, dan zou ik zeggen: houdt u hem liever zelf; hij moet haast onbetaalbaar wezen."

„Ik geloof ook wel, dat hij verstand heeft van z'n werk," zei Esther nog koeler — zó koel, dat Lord Fanworth haar bevreesd aanzag en denkende, dat er iets tegen dien nieuwen meesterknecht was, waarover ze liever niet wilde spreken, veranderde hij van onderwerp.

Sir Robert Bruce en de majoor hadden hen ingehaald en haalden Esther van Lord Fanworth vandaan, maar, ofschoon ze buitengewoon aardig waren en haar ruimschoots alle eer bewezen, die aan een zoo mooi en rijk meisje toekwam, Esther moest nu weer voortdurend denken aan Jack Gordon. En toen ze naar huis reed, luisterde ze

nauwelijks naar al, wat haar tante over de lunch en over de menschen, die ze ontmoet hadden, te zeggen wist.

„Een van de oudste baronieën in het heele land, lieve Esther — de Bruces. Ze stammen af van de Bruces in Schotland. Ik vond hun buiten een van de mooiste huizen, die ik ooit gezien heb!”

Esther had kunnen zeggen, dat noch zij, noch haar tante veel mooie huizen gezien hadden, maar ze zweeg.

„Sir Robert vroeg allerlei over jou en of het leven je hier beviel. Ik geloof, dat hij zich erg voor jou interesseert — héél erg, mag ik wel zeggen. Het is 'n alleraardigste man en hij is heus nog jong. Hij heeft nog geen enkel grijs haartje en 'n uitstekend figuur. Op majoor Long scheen je ook indruk te maken — dat toiletje staat je bijzonder goed, Esther! — Ik hoor, dat hij een groot buiten heeft in Yorkshire, en hij is zeer bekend. Hij vroeg me, of hij ons de volgende week een dag thuis zou kunnen treffen en ik zei Donderdag. Dat was toch goed, hè? We hebben immers geen afspraak voor Donderdag?”

„Nee tante, ik geloof niet,” zei Esther afgetrokken. „Ja, ze waren allemaal heel aardig, maar ik mag Lord Fanworth toch 't liefste. Hij noemt me tusschenbei: „lieve kind”, en dat vind ik leuk.”

Ze scheen zeer lusteloos en liep in gedachten verdiept verder en ze luisterde met houten ooren, zooals de Spanjaarden het uitdrukken, naar al de beschouwingen van haar tante.

Mr. Gordon wilde dus bij haar vandaan? Hoe lang zou het nog duren, eer Martin weer heelemaal beter was?

Gedurende de eerstvolgende twee of drie dagen kwam Esther niet buiten het park en zorgvuldig vermeed ze de boerderij.

De machines waren gearriveerd en Jack zorgde ervoor, dat ze voorzichtig werden uitgepakt. Het stelde hem teleur, dat miss Vancourt niet naar haar nieuwe bezittingen kwam kijken, maar hij had niet veel tijd om aan die teleurstelling te denken en hij werd geheel in beslag genomen door het in elkaar zetten van de machines, waarmee hij een heele omwenteling wilde teweeg brengen bij den komenden oogst. Hij was voortdurend aan 't werk, liep, met Bob op z'n hielen, de velden door om de arbeiders te controleeren en hij maakte alles gereed voor het maaien van 't gras, dat nu tot kniehoogte stond te wiegelen in den zomerschen wind. Hij ging zoozeer op in zijn werk, dat hij bijwijlen geheel vergat, dat deze uitgestrekte velden eigenlijk aan hem behoorden, dat hij Sir John Vancourt was, de eigenaar van *Vancourt Towers* en al het land rondom, en dat Esther hier troonde als onrechtmatige bezitster.

Maar hij vergat niet, dat Esther had te kennen gegeven, dat er een hooifeest zou zijn en den dag, voordat er met maaien zou worden begonnen, stuurde hij Georgie naar de *Towers* om dat te zeggen.

Esther zei enkel: „Dat 's goed,” en ze stuurde den verrukten Georgie naar de keuken, waar hij getraceerd werd op pastei en bier.

Zij had al half en half besloten, niet naar de boerderij te gaan, om aan het hooien mee te doen, maar toch beval ze Marie voor een katoenen jurk en een bijpassend zonnekapertje te willen zorgen. Ze keek er met gemengde gevoelens naar, toen miss Worcester met een, voor die waardige dame, buitengewone haast kwam aanzetten.

„Hier is 'n telegram van mr. Selby Layton, lieve,” zei ze. „Hij komt met den avondtrein. Er is nog net tijd, om hem te laten afschalen!”

Esther knikte onverschillig. Ze had mr. Selby Layton bijna heelemaal vergeten.

Layton kwam nog juist intijds, om zich voor het diner te kunnen verkleeden, en toen Esther beneden kwam, zat hij in onberispelijk avondtoilet op haar te wachten. Zijn manieren waren zacht en aangenaam als gewoonlijk en in zeer goed gekozen woorden verontschuldigde hij zich om zijn bezoek.

„Ik heb zoo veel te vertellen, miss Vancourt, waarover ik niet goed schrijven kan, dat ik me verplicht voelde, zelf te komen. Ik hoop, dat u er niets op tegen hebt?”

Esther zei, dat ze blij was, hem weer te zien en tot op zekere hoogte was dit ook werkelijk het geval, want, gedurende de laatste dagen, toen ze Jack Gordon niet had gezien, had ze zich gruwelijk vervuild.

Mr. Selby Layton wist zich, gedurende het diner, werkelijk aangenaam te maken; hij had allerlei nieuwtjes uit Londen die hij op een prettige manier wist te vertellen — en nu en dan luisterde zelfs Esther met belangstelling naar hem. Na het diner kwam hij bij de dames in het salon en zong twee of drie liederen met zijn prachtige stem. Hij was buitengewoon aardig, maar hij zei niet, waarom hij hierheen gekomen was. Waarschijnlijk bewaarde hij die mededeeling voor den volgenden dag. Het liet Esther geheel onverschillig. Hij amuseerde haar en belette haar, te denken aan — andere dingen.

Toen de dames naar boven waren gegaan, stak mr. Layton een sigaret aan en ging op het terras. Het was een heldere maannacht en nadenkend liep hij de trap af, het park door en 't bosch in. Betoverend klonk het zingen van een nachtegaal en Layton liep peinzend tusschen de boomen door. Hij dacht aan het meisje, wie dit alles toebehoorde en hij was zoozeer in gedachten verdiept, dat hij verder liep, dan hij van plan was geweest. Opeens hoorde hij, dicht in zijn nabijheid, het geluid van voetstappen en hij bleef stil staan. Toen zag hij een meisje, dat, voorzichtig spiedend, tusschen de boomen te voorschijn kwam en vlak voor hem verschrikt bleef staan. Het was Kate Transom. De maan scheen vol op haar gezicht en de regelmatigte schoonheid ervan trof Selby Layton, die buitengewoon gevoelig was voor vrouwelijk schoon.

Ze stonden gedurende eenige oogenblikken elkaar zwiingend aan te zien. Toen zei Layton:

„Wie ben je? En wat doe je hier?”

Kate was eerst rood geworden, maar nu was ze heel bleek. Zenuwachtig en verlegen stond ze voor hem, zonder een woord te uiten. Bewonderend keek Selby Layton haar aan.

„Het is laat voor zoo'n jong meisje om hier alleen in 't bosch te wezen,” zei hij. „Wat betekent dat? En hoe heet je?”

„Kate — Kate Transom, meneer,” zei ze. „M'n vader —” Ze zweeg.

„Is je vader hier?” vroeg Selby Layton. „Zeker aan 't stroopen, hè?”

Terwijl hij sprak, was er achter hem een licht gedruisch, maar hij hoorde het niet en evenmin zag hij de gestalte van Dick Reeve, die met zijn geweer in de hand naast hem opdook.

Kate wrong haar handen.

„Zeg er, alstublieft, niets van, meneer,” smeekte zij. „Ik ben bang, dat m'n vader hier is — maar ik weet 't niet.”

Selby Layton kwam dicht bij haar staan en nam haar hand in de zijne.

„Wees maar niet bang,” zei hij, „ik zal je niet verklappen. Wat ben jij 'n mooi meisje! Je moest

hier eigenlijk niet alleen wezen, zoo laat in den avond. Kom, geef me maar een kus, dan breng ik je thuis!”

Hij trok haar naar zich toe, en Dick Reeve legde zijn geweer aan; maar hij liet het weer zakken, toen Kate zich, met een zachten kreet, van Selby Layton losrukte en in het bosch verdween.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

Toen Kate gevlucht was voor Selby Layton, bleef ze 'n poosje voortrennen; maar toen ze merkte, dat hij haar niet gevolgd was, begon ze langzamer te loopen. Haar hart klopte luid, meer van verontwaardiging, dan van angst; ze werd beurtelings rood en bleek en haar oogen gloeiden.

Niemand had ooit tegen haar durven spreken zooals die vreemde heer en al haar vrouwelijke trots kwam in opstand.

Ze was bijna bij den rand van het bosch aangekomen, toen ze voetstappen hoorde. Zij drukte de hand tegen haar hart en trachtte zich te verschuilen achter een boom; maar het was niet gemakkelijk zich te verschuilen voor den man, die daar aankwam, want het was Jack Gordon, die haar gehoord had en haar nu, zonder moeite, vond.

Hij droeg het geweer over den schouder en Bob volgde hem op de hielen. De hoofdopziener was ontslagen en daar de nieuwe er nog niet was, nam Jack Gordon nu en dan zijn baantje waar. Hij nam z'n hoed af en zei: „Goeden avond juffrouw Transom,” nog eer hij bij den boom was.

Kate kwam te voorschijn en stamelde een groet. Jack zag, dat ze beefde en dat ze de hand angstig tegen haar boezem drukte, toen ze, met neer geslagen oogen, voor hem stond.

„Is er iets?” vroeg hij vriendelijk.

„N—nee,” stamelde zij. „Ik kwam naar 't bosch, omdat — ik was bang, dat vader — Hebt u hem gezien?”

Jack begreep haar.

„Het is in orde, hoor,” zei hij. „Ik zag hem daar net over de straat loopen.”

Hij voegde er maar niet bij, dat hij naar de kroeg ging.

Zij haalde verlicht adem en met een moe gebaar streek ze de lokken van haar voorhoofd weg.

„Gelukkig,” zei ze, op zachten toon. „Ik ben altijd bang, dat hij z'n belofte vergeet — en uw vriendelijkheid en — dat hij gesnapt wordt.”

„Ik geloof, dat hij z'n belofte wel zal houden,” zei Jack. „Er is den laatsten tijd niet veel gestroopt, ze weten, dat ik er erg op let, denk ik. Hebt u niemand gezien in 't bosch?”

(Wordt voortgezet)

Jhr. Mr. Dr. A. Roëll, commissaris der koningin in de Provincie Noord-Holland, oud-burgemeester van Amsterdam, op een vroeger morgenwandeling in de omgeving van Heemstede.

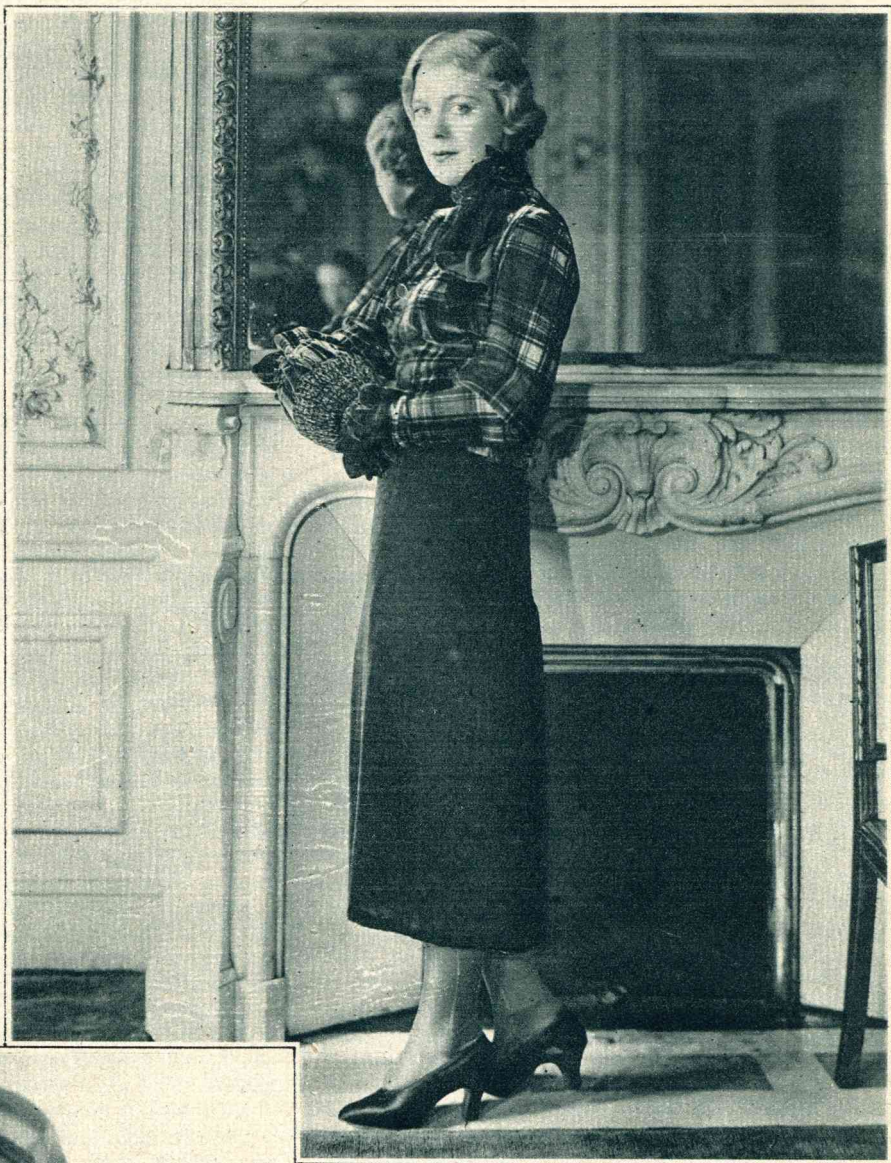
VROUWENLEVEN

Moderne zwarte mantel met weelderige garnering van breitschwanz

bescheiden, doch daarom niet minder sierlijk veeren ornamentje, de een of andere fantasie van allerlei soort veeren, zelfs van bonte papagaaienveeren, ofwel een enkel strikje of 'n smal zijden lint rondom. De groote struisveeren worden bewaard voor bijzondere gelegenheden, ter completering van een japon in empire-model, of van een bijzonder luxueuzen mantel. En voor al wie slechts beschikken kan over een kleine beurs, is het eenvoudige altijd te verkiezen boven het extravagante, omdat men bij het laatste meer gevaar loopt uit den toon te vallen en men bij goedkope imitaties zelfs een lachwekkend beeld kan vertoonen.

Hetzelfde geldt natuurlijk ook bij de mantels. Zul-

Zwarte japon met blouson van Schotsch fluweel en bijpassende mof.

HERFST EN WINTER

Het zal nog moeten blijken of er van al het nieuwe, dat voor het komende seizoen ontworpen werd, veel zal worden aanvaard. Misschien — waarschijnlijk zelfs — zullen slechts enkelen de min of meer extravagante modellen aandurven, terwijl sommige nieuwigheden gemeengoed worden en daardoor weer uit de gratie vallen van wie niet precies zóó gekleed willen zijn als alle anderen.

Zoo is de struisveeren-mode met vlag en wimpel binnengehaald, alsof heel de vrouwenwereld zich verheugde over dit echt vrouwelijke modeattribuut. Dat de lange struisveer zoo terstond gemeengoed is geworden ontnemt er echter ook alweer de aantrekkelijkheid aan voor velen. Bovendien is gebleken, dat zoo'n veerenhoed alleen dan elegant is, wanneer hij als 't ware ondersteund wordt door de overige kleeding. De weelderige, ik zou haast zeggen romantische schoonheid van wuivende struisveeren kan onmogelijk tot haar recht komen bij een eenvoudigen mantel of een pretentieloos sporttoiletje — om nu nog niet eens te spreken van de min of meer — meestal min — geslaagde imitaties van werkelijk mooie veeren. De meeste der allernieuwste hoeden hebben nu dan ook geen struisveeren-garneering, maar 'n heel

len we ons wagen aan 'n kort manteltje, dat wel harmonieeren moet met de japon, doch dat fel afstekend is van kleur? Bijvoorbeeld wit over zwarte of geruite stof? En wat zegt ge van 't costuum met breitschwanz-bolero op onze afbeelding? De bruine wollen japon heeft empire-volants, welke elegant te voorschijn komen onder de bruine bolero, die met een gladde ceintuur de taille omsluit. Een mofje, evenals de bolero van bruin breitschwanz, completeert het geheel.

Naast de meer eenvoudige mantels, met bonten kraag en mouwengarneering, komen de nieuwste modellen met een overdadige garnering van het bovengedeelte. De mantel van onze tweede afbeelding is daar een voorbeeld van. Breitschwanz garneert dezen mantel tot aan de taille. De mouwen bestaan voor de helft uit breitschwanz, de breede golvende revers van den hoogen kraag bedekken het geheele voorpand, terwijl een breitschwanz-ceintuur het bovengedeelte afscheidt van den geheel gladden onderkant. Bij dezen zwarten mantel wordt een zwart fluweelen hoedje gedragen, met garnering van wit fluweel onder tegen den rand aan.

Ook zwart met wit wordt veel gedragen: zwart wollen mantels, bijvoorbeeld, met garnering van geschoren lamsvlees voor kraag en manchetten.

En wat zegt ge van het door Francis ontworpen toiletje onzer derde afbeelding? Over een zwarte japon wordt hier een blouse gedragen van Schotsch fluweel met bijpassende mof.

PAULA DEROSE.

Bruin wollen japon met bolero en mof van bruin breitschwanz.

SPORT VAN ZONDAG

Blauw-Wit treft het niet. Vorigen Zondag werd in IJmuiden tegen V.S.V. goed gespeeld, maar niettemin verloren. Nu weer gaven de zebra's het sterke Feijenoord kranig partij, doch het mocht niet baten. Blauw-Wit heeft aldus uit de beide tot op heden gespeelde wedstrijden geen enkel punt behaald, hoewel het elftal stukken beter speelt dan tijdens het vorige seizoen. Ondanks de minder gunstige positie van de zebra-ploeg maken wij ons dan ook allerminst bezorgd, hoewel de feiten, in den vorm van twee nederlagen, niet bepaald gunstig kunnen worden genoemd.

De afdeelingkampioenen hebben zich terdege moeten inspannen om Blauw-Wit er onder te houden en hoewel het eerste doelpunt der Rotterdammers twintig minuten na de rust werd ge-

De lange-afstand roeiwedstrijd Abcoude-Amsterdam (14 K.M.). De bekende hardlooper Jan Zeegers was ook hier op den langen afstand in zijn element. Hij won in het nummer één-persoons outrigger wherries met als stuurvrouw Mevr. v. d. Flier v. d. Kamp.

is een knap prognosticker die hier den a.s. kampioen aanwijst. Wij durven in elk geval niet verder te gaan dan Ajax onder de kandidaten rekenen.

De resultaten der hoofdstedelijke tweede klassers waren Zondag niet om over te roepen. Dat V. V. A. van Haarlem zou verliezen was wel eenigszins na te gaan, al hadden wij toch niet gedacht dat het verschil in kracht zoo duidelijk in cijfers zou worden uitgedrukt.

Een geduchte tegenvaller is echter de nederlaag van D.W.S. op eigen grond tegen H.R.C. Met 1-0 bleven de Heldersche tegenstanders in de meerderheid.

Spartaan gaf Alcmara uitstekend partij, doch zag zich met 0-1 geklopt, waardoor de Spartanen met twee nederlagen leelijk in de onderste regionen huizen. Gelukkig kan er nog veel gebeuren, maar wij zouden den roodbroeken raden, spoedig een behoorlijk aantal punten te verzamelen.

In de andere afdeeling deden D.E.C. en T.O.G. met 2-2 de punten. Het kampioenschap is hier misschien voor één der Utrechtsche teams weggelegd. Althans, Velox wist Zeeburgia er aan de Kruislaan onder te houden. Na een spannenden

Blauw-wit met 0-2 in het Stadion geklopt door Feyenoord. Spelmoment uit dezen spannenden kamp. Het doel van Feyenoord in gevaar

Ajax moet in IJmuiden een puntje bij Stormvogels laten. Spelkiekje uit dezen spannenden kamp. De strijd om den bal.

scoord, was Feijenoord toen nog geen moment veilig. Eerst in de laatste minuten werd de overwinning der gasten een voldongen feit. Wanneer de vurige aanval der zebra's straks de kunst van goals maken nog een beetje beter machtig wordt, is Blauw-Wit zonder twijfel een tegenstander, waarmede rekening dient te worden gehouden. De eerste overwinning is in geen geval ver meer verwijderd.

Stormvogels is één van de teams in afdeeling I, die er alles voor over hebben om Ajax een voet dwars te zetten. Dit hebben de talrijke Amsterdammers Zondag in IJmuiden weer eens duidelijk kunnen zien. Het betere voetbal van Ajax werd absoluut teniet gedaan door het groote enthousiasme, waarmede de kustmensen zich in den strijd wierpen. Zoo mocht Ajax tenslotte met het gelijke

spel nog tevreden zijn. Maar al te vaak zegeviert het vuur over de betere techniek.

Intusschen is er in Ajax' afdeeling reeds geen ploeg meer of ze heeft één of meer verliespunten. En dat na slechts twee wedstrijden te hebben gespeeld. 't Wordt weer een malle vertooning en het

Een puntloos gelijk spel tusschen Z.F.C. en H.F.C. te Zaandam. De Haarlemmers dankten dit resultaat voornamelijk aan het uitstekenden keepen van v. d. Meulen, dien men op onze foto in actie ziet.

kamp zegevierden de Utrechtenaren met 3-2. A.F.C. maakte in Utrecht een heel slechte beurt. De A.F.C.-ers, die zelf nogal aan wisselvalligheid plegen te lijden, troffen daar het nog wisselvalliger Hercules op zijn best. Het werd 6-1, een uitslag, welke de roodbaadjes zwakker doet schijnen dan zij in werkelijkheid zijn. Maar, wij zeiden het reeds, 'n hoofdstedelijk kampioen komt er in deze afdeeling niet.

R.C.H. wint met 3-1 van K.F.C. Overzicht van het R.C.H.-veld tijdens deze match. De Koogers trekken aanval.

UIT VREEMDE LANDEN

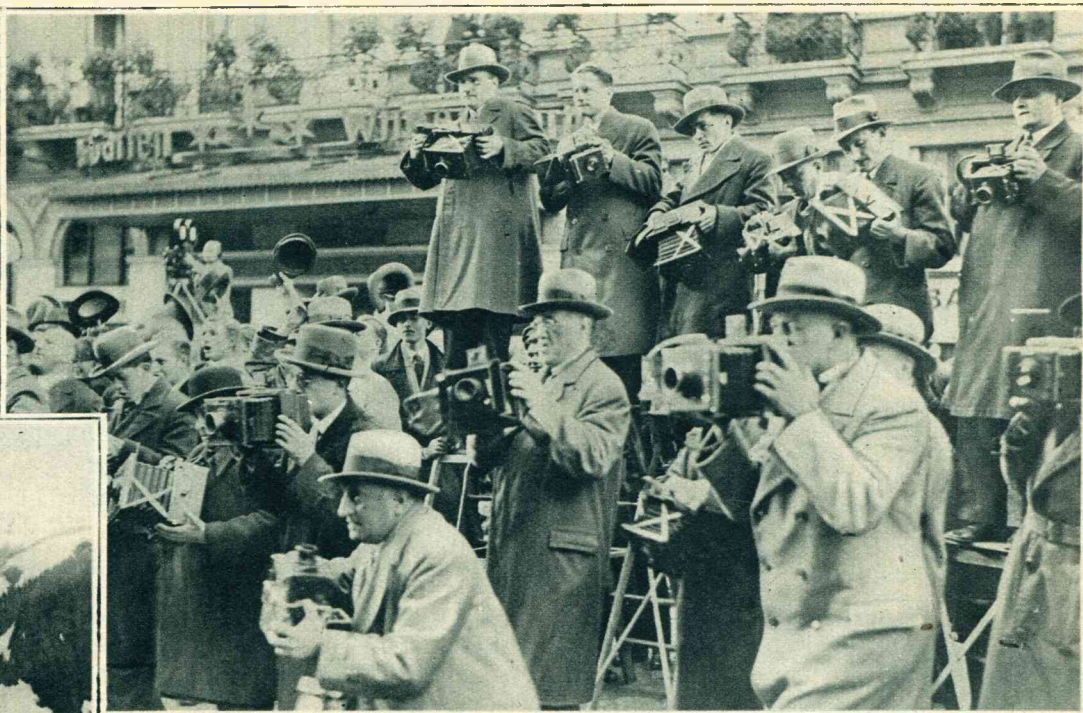

Minister Laval heeft nog andere dan staatszorgen. Hij moet ook zijn veestapel onderhouden op zijn boerderij „La Corbière” in Normandië. Laval voedert zijn koetje.

Koninginnetjes en hun pages trokken in plechtigen stoet door de straten van het Engelsche Southgate, waar groote feesten werden gehouden ter gelegenheid van het vijfde eeuwfeest der stichting van dit stadje.

Een der eerste foto's van de ontzettende aardbevingsramp, die Belize, de hoofdstad van Britsch Honduras, verwoestte. Bijna tienduizend inwoners kwamen om het leven. De aanblik van een der hoofdstraten.

Een „kluifje” door de persfotografen vormden de Fransche premier, min. Pierre Laval, en zijn collega van Buitenlandsche Zaken, Aristide Briand. Bij hun aankomst te Berlijn werden de staatslieden aan 'n „snelvuurdoop” van knippende camera's onderworpen

Minister Briand verrichtte een daad van pieteit door bloemen te gaan neerleggen op het graf van wijlen Stresemann, den grooten pleiter voor verbetering der Fransch-Duitsche betrekkingen.

NA-ZOMER

DEMI-SAISONS

Nieuwste vormen:

I-rij m. en z. gulspluiging

II-rij met en zonder band

Raglan met slupon mouw

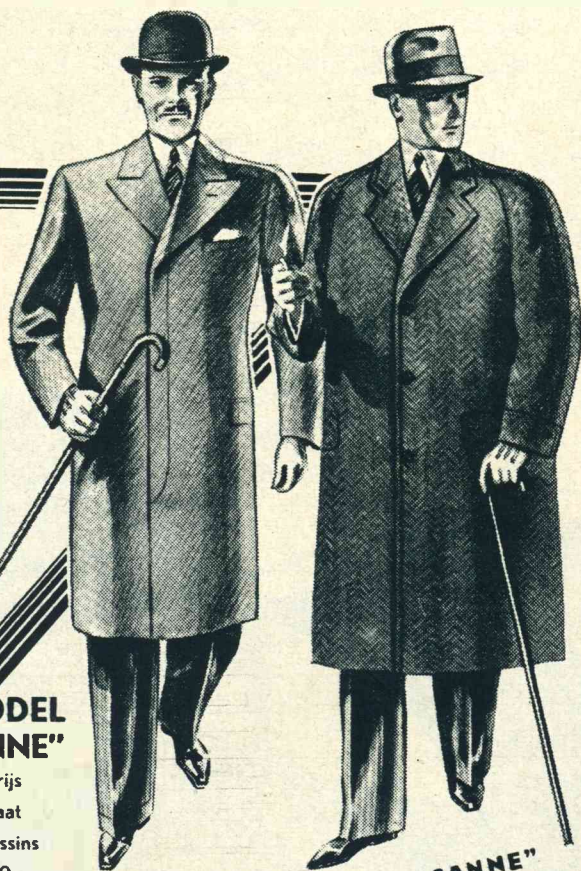
ONS MODEL „LAUSANNE”

In effen grijs

In vischgraat

In fantaisie-dessins

f20.-, 30.-, 40.-50.-, enz.

„LAUSANNE”

PEEK & CLOPPENBURG

archieven over het wapen der gemeente Maartensdijk.

Sint Maarten van Tours, de schutspatroon van Utrecht en zijn prachtige Domkerk, was algemeen als een der liefdadigste en goedhartigste bisschoppen bekend. Volgens één der vele legenden die van hem bestaan, heeft hij te paard zittende, met zijn zwaard zijn rooden mantel in tweeën gesneden en de helft aan een naakten bedelaar toegeworpen. — Zoo vertellen de oude

Elk pakje Koffie Hag bevat bons op premies en wapen-zegels voor het artistieke verzamelwerk „Nederlandsche Heraldiek”. Prospecti op aanvraag verkrijgbaar.

Koffie Hag brengt meer genot en betere gezondheid in Uw huis. Ze is gegarandeerd coffeïnevrij en bezit door een bijzonder hoog extractgehalte alle kenmerken van een uitgezocht fijne pittige plantagekoffie.

RECLAME is het hart vanden handel

Op de Koloniale Tentoonstelling:
het Paviljoen van Tunis.

Nog is het tijd!

Onze Extra-treinreis naar Parijs en de Koloniale Tentoonstelling

boekte zulk een succes, dat wij, uitsluitend voor onze abonne's, nogmaals de gelegenheid openen, om op zulk een voordeelige wijze de lichtstad, haar heerlijke omgeving en haar verbluffende expositie te bezoeken.

Donderdag 8 October

vertrekt opnieuw des avonds een trein voor onze abonne's naar Parijs.

Drie volle dagen duurt het verblijf. Terugkomst in Holland in den loop van den volgende Maandagmorgen. Profiteer ook van deze eenige gelegenheid.

Aanvangspunt: Amsterdam

Eindpunt: Amsterdam

1e dag. Vertrek des avonds te 20.30 uur per D.-trein van Amsterdam C.S. naar Parijs. Mondvoorraad moet van huis worden medegenomen, aankomst te Parijs.

2e dag. Des morgens te 6.54 aan het Gare du Nord. Wandeling naar het Hotel in directe nabijheid van het station van aankomst. Ontbijt. Na het ontbijt den morgen ter vrije beschikking tot den lunch 12.30. Des namiddags groote oriënteringstocht per auto-car door Parijs met bezoek aan het Graf van Napoleon, het Graf van den Onbekenden Soldaat, Madeleine, Notre Dame, Champs de Mars (beklimming van den Eiffeltoren voor eigen rekening), Place de la Concorde, Boulevard St. Germain, Jardin du Luxembourg, alsmede andere bezienswaardige wijken van Parijs. Terug naar het Hotel voor het diner. Des avonds naar de Tentoonstelling met hare schitterende verlichting.

3e dag. Na het ontbijt vertrek naar de Int. Koloniale Tentoonstelling in het Bois de Vincennes. Bezichtiging van de voornaamste paleizen en paviljoens. Gelegenheid een „reis om de wereld in één dag” te maken voor eigen rekening. Lunch op het terrein. Tegen dinertijd vertrek naar het Hotel. Diner. Des avonds voor eigen rekening naar Variété-, Opera- of andere inrichting van vermaak.

De leider kan op aanvraag de entreebewijzen beschikbaar stellen.

4e dag. Des morgens gelegenheid tot kerkbezoek, daarna vertrek per trein naar Versailles. Bezoek aan het Paleis en Museum. Lunch in een restaurant aldaar. In den namiddag wandeling door de tuinen van het Paleis en vervolgens terug naar Parijs. Afscheidsdiner. Den avond ter vrije beschikking tot 23.30, waarna vertrek naar het Gare du Nord. Vertrek van de trein 0.15 naar Holland. Aankomst te Roosendaal 8.48. Ontbijt in de restauratie van het station.

5e dag. Na het ontbijt voortzetting van de reis te 10.19 naar Amsterdam C.S., aankomst aldaar 12.44 uur. Einde.

Voor deze reis is een bewijs van Nederlandschap voldoende.

Aanmelding kan geschieden ten kantore van „de Stad Amsterdam”, persoonlijk, schriftelijk of telefonisch (nummer 33170) vóór 4 October.

Reissom 2e klas f 54.—

Reissom 3e klas f 44.—, alles inbegrepen, behalve dranken aan tafel.

Bij bovengenoemde reissom komen absoluut geen verdere kosten. Alle entree's worden door ons betaald. Behalve wanneer hierboven aangegeven „voor eigen rekening.”

Hieronder links: Het herrezen Nederlandsche Paviljoen dat, zoomin wat zijn uiterlijk als wat de inzendingen betreft, voor het vroegere behoeft onder te doen.

Hieronder rechts: Het Trocadéro, onder den Eiffeltoren door gezien.

*Ga nu
met ons mee
de volgende maand
is de Koloniale
Tentoonstelling
gesloten!*

